

Crítiques Tristan und Isolde

Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

25

PRENSA

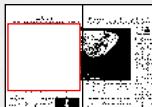
Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

TRISTAN UND ISOLDE

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/11/17	EL LICEU BEBE LA PÓCIMA DE ISOLDA / La Vanguardia	5	2
29/11/17	PASSIÓ WAGNERIANA / Diari de Terrassa	7	1
30/11/17	ISOLDA EN LA ESTRELLA DE LA MUERTE / Abc (Ed. Cataluña)	8	1
30/11/17	L'OMBRA PROTECTORA DE LA LLUNA SOBRE ELS AMANTS WAGNERIANS LA SOPRANO IRÉNE THEORIN DESTACA EN EL MUNTATGE D'ÀLEX OLLÉ DE TRISTAN UND ISOLDE' / Ara	9	1
30/11/17	LA NIT ÉS DELS AMANTS / El Punt Avui (Ed. Girona)	10	1
30/11/17	VENENO WAGNERIANO / La Vanguardia	11	1
30/11/17	ÓPERA 'TRISTAN UND ISOLDE' HECHIZO A LA LUZ DE LA LUNA / El Mundo (Ed. Catalunya)	12	1
30/11/17	HECHIZO WAGNERIANO EN EL LICEO / El País (Cataluña)	13	1
30/11/17	REDONDO E HIPNÓTICO / El Periódico de Catalunya	14	1
30/11/17	LA NIT ÉS DELS AMANTS / El Punt Avui	15	1
01/12/17	UNA RENOVACIÓN A TIEMPO / La Razón	16	1
01/12/17	RENOVARSE A TIEMPO / La Razón (Ed. Cataluña)	17	1
02/12/17	CON IRÉNE AL CIELO / Abc (Ed. Cataluña)	18	1
02/12/17	UNA GRAN ISOLDE ES POSA LA CAPA DE VICTÒRIA DELS ÀNGELS / Ara	19	1
03/12/17	'GESAMTKUNSTWERK'. TOT ÉS TOT / Ara (Ed. Balears)	20	1
03/12/17	UN PACTO POR BARCELONA / La Vanguardia	21	1
04/12/17	TRISTAN UND ISOLDE / El Periódico de Catalunya	22	1
10/12/17	CONFERÈNCIA SOBRE 'TRISTAN UND ISOLDE' A L'ANTIGA AUDIÈNCIA DETARRAGONA / Diari de Tarragona	23	1
11/12/17	LA FURA INDAGA EN EL AMOR SUICIDA DE WAGNER / El País	24	1

TRISTAN UND ISOLDE

Estreno de una de las óperas más esperadas de la temporada liceista

El Liceu bebe la pócima de Isolda

Ollé sacude al Gran Teatre con su universo wagneriano y Pons enciende la hoguera orquestal

ESCIENARIOS

Maricel Chavarría

Barcelona

de una puesta en escena fría, fascinante y a la vez muy humana, en la que el amor y la muerte están presentes desde la primera nota. Así es su *Tristan und Isolde*.

La clave del éxito de anoche, fecha esperada en el calendario de la presente temporada liceista, fue sin duda esa combinación de témpano y tuétano, es decir, de impacto glacial a través de los ojos –con ese trabajo de iluminación sin palativos, cortesía de Urs Schönebaum– al tiempo que le llegaba al público el ardor de la música. En el teatro de la Rambla, donde no cabía un alfiler, el silencio fue casi catártico, exceptuando un par de buenos ronquidos.

LA COMBINACIÓN

La clave está en el impacto glacial que recibe la mirada combinado con la ardiente partitura musical

EL CLAMOR DEL PÚBLICO

Ovación a Theorin con siete minutos de aplausos ante la presencia de Katherina Wagner

dos en la platea que fueron debidamente sofocados. El trabajo de Josep Pons con la orquesta –y un coro que canta entre bambalinas– ha demostrado ser una apuesta sin palativos por este *Tristan und Isolde*, que además cuenta con un reparto digno de Bayreuth. Iréne Theorin, una Isolde con una capacidad expresiva estratosférica, secundada por un Stefan Vinke

sin duda menos sutil, a pesar de lo

cual, a pesar de su evidente brusquedad, ha sido el Siegfried del mencionado festival wagneriano este verano. También Sarah Connolly, lucida Brangäne, que junto a Theorin convierte ésta en una ópera de mujeres. Y Albert Dohmen (temible rey Marke) o Greer Grimsley (como Kurwenal), que son también habituales en Bayreuth. Todos ellos, hasta los pequeños papeles, recibieron el calor del público después de casi cinco horas de música, sumergidos aún en ese mundo wagneriano tan reconocible de Ollé, y que con tanto acierto entrelaza sus intereses con los del escenógrafo Alfons Flores.

Pero volvamos al inicio de esta aventura musical que coincidió ayer con la llegada del frío a Barcelona. El director musical del teatro, el maestro Pons, hizo una obertura a fuego lento, tras la que este gigantesco elemento escenográfico que durante el primer acto representa una imponente luna iba haciendo acto de presencia. Al fondo, un mar de plata –todo ello obra de videocreación de Franc Aleu–, situó la acción en la barca que ha de conducir a Isolde hasta su prometido, Marke, acompañada fatalmente por Tristán.

La acción –si puede llamarse así a esa historia de la disolución de los cuerpos para el reencuentro de sus almas– se sitúa en una suerte de no espacio/no tiempo. Un cosmos múltiple que va dando lugar a los espacios emocionales de cada personaje en cada acto. La intensidad del texto, el amor romántico que el propio Wagner anhela y pone en boca de los amantes de esta historia basada en una leyenda irlandesa del siglo X –un amor de pote, artificial, resultado de la ingestión del filtro del amor– encuentra un gran caldo de cultivo en una puesta en escena de

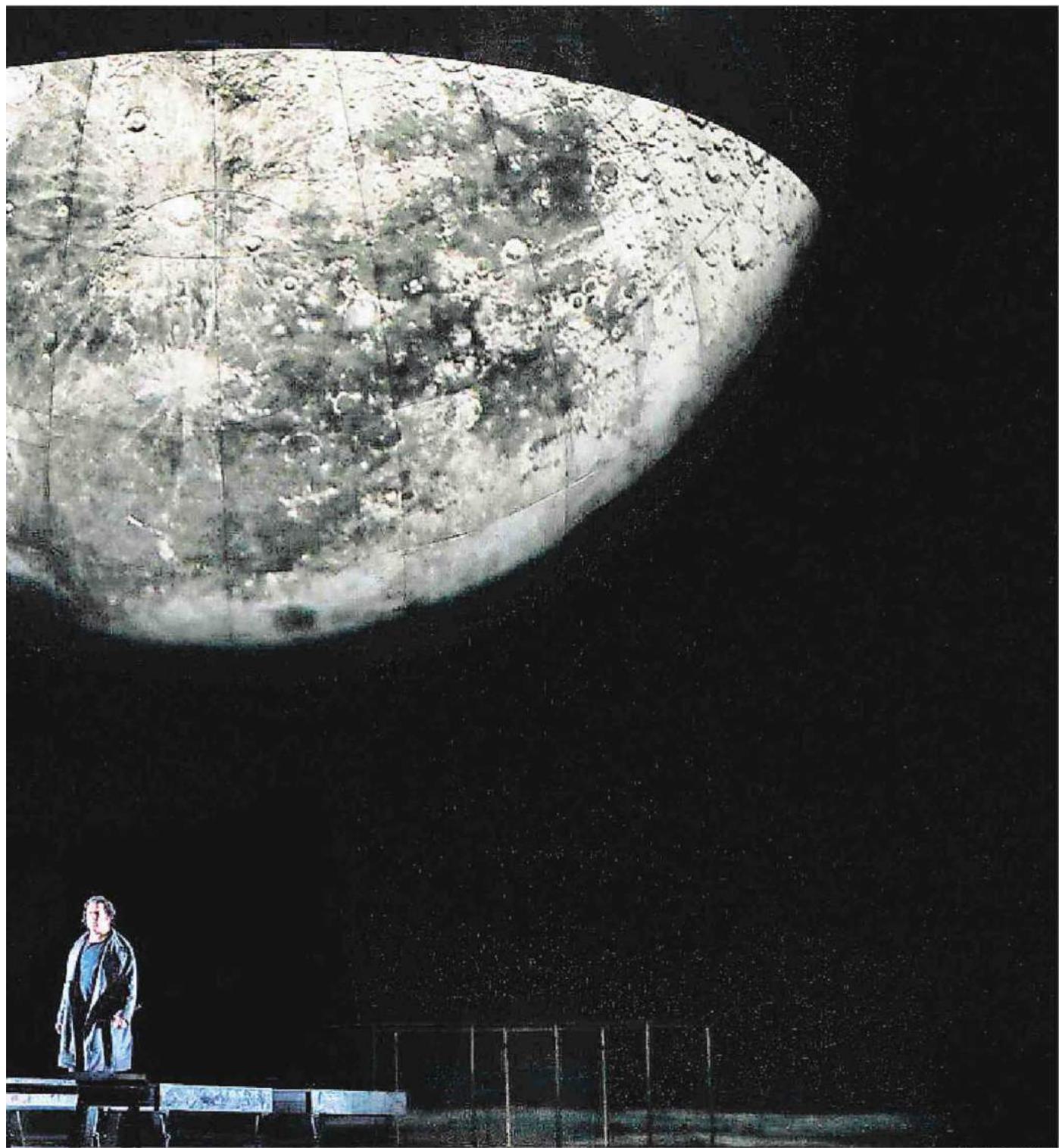

Intérpretes o filósofos.

Iréne Theorin como Isolde mantiene, al igual que Tristán (el tenor Stefan Vinke), auténticos diálogos y monólogos filosóficos en esta ópera para la que Wagner se apoyó en los textos de Schopenhauer

lentos y prolongados movimientos.

En el segundo acto, la gran semiesfera de hierro de cinco toneladas de peso que está suspendida en escena da la vuelta para dejar ver el hueco, un enorme laberinto de escaleras que suben y bajan en el castillo del Rey Marke. Allí, jugando a observar sin ser vistos, los personajes se trascienden a sí mismos, casi como desapareciendo en el magno escenario.

ANDREU DALMAU / EFE

Y ya en el tercer y último acto, la sémiesfera se inclina hacia el suelo aplastando a Tristán, la carga que lleva el personaje antes de... morir. El vestuario, por cierto, figurines muy sobrios de Josep Abril elaborados en lana, ahonda en esa sensación de desamor, de pasión congelada.

Cuatro horas con 40 minutos, contando ambos intervalos. Y parecía que habían pasado minutos. Es el efecto de

la obra de Wagner. Y esta es además la que mejor refleja su credo ético y estético. Que era una cita especial lo demostraba, además, el hecho de que la directora del Festival de Bayreuth, Katherina Wagner, biznieta del compositor, no hubiera querido faltar a la cita. Junto a ella, en los palcos presidenciales, estaba el presidente de la Fundació del Gran Teatre, Salvador Alemany, que había dado la bienveni-

da a los representantes del Gobierno central, la directora del Inaem, Montserrat Iglesias, o el subdirector general de Música y Danza, Eduardo Fernández Palomares. También asistieron María Dolors Portús, secretaria general de Cultura, máxima responsable del área de la Generalitat, ahora a las órdenes del ministro, y Juanjo Puigcorbé, diputado de Cultura de la Diputación de Barcelona.●

Passió wagneriana

JOSÉ ANTONIO
AGUADO

SÓN legió els seguidors de la música de Richard Wagner. Hi ha societats wagnerianes arreu del món i Barcelona no podia ser-ne una excepció. Elles i nosaltres estem d'enhorabona perquè s'estrena al Gran Teatre del Liceu "Tristan und Isolde" en la versió escènica d'Àlex Ollé sota la seva marca la Fura dels Baus i la direcció musical de Josep Pons, amb l'orquestra simfònica i el cor del Gran Teatre del Liceu.

"Tristan und Isolde" és una llegenda medieval d'origen cèltic possiblement del segle XII i que té multitud de versions. A la biblioteca de Wagner es podien trobar totes les versions de l'època. Es va compondre entre 1857 i 1859, i a Barcelona s'estrenà el 1899. Es tracta d'una òpera perfecta que ha influït en l'òpera moderna. Tot està relacionat amb l'accord de Tristan que ens està parlant des del principi del final, és a dir, el cercle. L'esfera, dissenyada per Alfons Flores, és símbol de totalitat. Àlex Ollé ha creat una enorme bola de 5,2 tones, l'enorme cercle és el centre de l'univers dels amors prohibits dels protagonistes: Irène Theorin i Stefan Vinke encapçalen un repartiment wagnerià que requereix un gran esforç vocal, físic

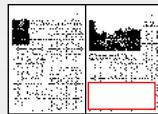
i psicològic per estar al cim dels límits de la música tonal: Albert Dohmen, Greer Grimskey i Sarah Connolly. L'esfera gegant es va transformant en les quatre hores que dura l'òpera. Funciona com una gran lluna en el primer acte, els 5.200 quilos basculen i descendeixen progressivament per esdevenir el castell del Rei Marke en el segon acte. En el tercer

i últim, es converteix en la gran llosa que carrega Tristany. Al costat de la gran esfera, un altre element que ajuda a buscar el món interior dels personatges és el vestuari de Josep Abril i els vídeos de Franc Aleu projectats sobre l'esfera com si fos una gran pantalla de cinema sobre fons negre.

El tema de l'obra és l'amor en la seva màxima expressió de plaer i de dolor. La crisi del matrimoni burgès. La insatisfacció de les dones. L'obra navega entre l'esperança de l'extasi total i el més profund lament de la infinitud dolça i esgarrofosa. El tema romàntic que ja havia aparegut en poemes com "Amor constante más allá de la muerte", de Francisco de Quevedo, un amor impossible a la terra i que es consuma en l'eternitat del cosmos. Isolda interpreta el Liebostod, que representa la quinta essència de la metafísica wagneriana. Llibret i música es confabulen per a delit de l'espectador en una ària llarga i exigent que els espectadors desitgen que no acabi mai.

L'aposta de la Fura dels Baus és per l'espectacle total, d'alguna manera estan rendint homenatge al sentit de l'òpera, un espectacle que va néixer com la culminació de totes les arts escèniques. En aquest sentit aquesta gran esfera simbolitza la totalitat. Ja en els presocràtics, esfera equivalia a infinit. L'esfera s'identifica amb el globus, amb els cossos celestes, ho entenem com l'al·legoria del món, de l'univers i de l'amor.

L'aposta de la Fura dels Baus és per l'espectacle total, com si fos un homenatge a l'òpera, que va néixer com la culminació de totes les arts escèniques

Ópera

Isolda en la estrella de la muerte

«TRISTAN UND ISOLDE»

Música y libreto: R. Wagner.

Intérpretes: I. Theorin, S Vinke, A. Dohmen, S. Connolly, G. Grimsley. O. S. y C. del Liceu. Dirección: J. Pons. Dir. esc.: A. Ollé (*La Fura dels Baus*). Lugar: Liceu, Barcelona. Fecha: 28 de noviembre.

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD

Todo fue casi perfecto y el Liceu se apuntó un nuevo tanto con este «Tristan und Isolde» que regresó para emocionar. Programar la ópera más importante de la historia del género -por sus múltiples características y consecuencias-

es un reto para cualquier teatro ya que exige miembros de lujo. Y el Gran Teatre contó con (casi) todos: una orquesta entregada, una batuta teatral, un coro a punto, un reparto casi ideal y una producción fantástica.

Josep Pons apostó por un «Tristan» lleno de claroscuros, emotivo, acentuando silencios, dramático, a lo que contestó con soltura una Simfònica liceísta rotunda, con unas cuerdas de hermoso sonido. Àlex Ollé, de La Fura dels Baus, se apoyó en su espectacular montaje para la Ópera de Lyon (Francia) con un nuevo milagro escenográfico de ese genio de la arquitectura teatral que es Alfonso Flores, quien propuso una tarima móvil y una inmensa parabólica de 5 toneladas de peso que, según su posición, iba creando los espacios poéticos y simbólicos necesarios. Ayudaron algunas de las proyecciones de Franc Aleu, aunque otras sobraron; Wagner no necesi-

Iréne Theorin y Stefan Vinke EFE

ta más acción ni colorines. Por eso mismo hubo muchos movimientos -subidas y bajadas de escaleras- y recursos teatrales -cambiar innecesariamente

espadas por escopetas- que no hicieron más que dificultar la narración y hacer casi imposibles los movimientos. Aun así, la producción maravillo con ese aspecto de estrella de la muerte subrayada con la eficaz iluminación de Urs Schönebaum.

Iréne Theorin fue una Isolde de ensueño, flexible y poderosa, decorando su canto con mil pianísimos que le brindaron humanidad ofreciendo en cada gesto toda la sapiencia que le brinda conocer el personaje desde todas sus aristas. Espectacular resultó el Rey Marke de Albert Dohmen, de voz tan hermosa como potente, al igual que el sonoro y sufriente Kurwenal de Greer Grimsley, de fraseo doliente y vivaz. Convenció la Brangäne de Sarah Connolly, aunque la apuesta fuera arriesgada. Paco Vas fue un Melot desesperado, muy bien actuado y cantado, y genial Jorge Rodríguez Norton en sus personajes.

ÒPERA

L'ombra protectora de la lluna sobre els amants wagnerians

La soprano Iréne Theorin destaca en el muntatge d'Àlex Ollé de 'Tristan und Isolde'

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Tristan und Isolde'

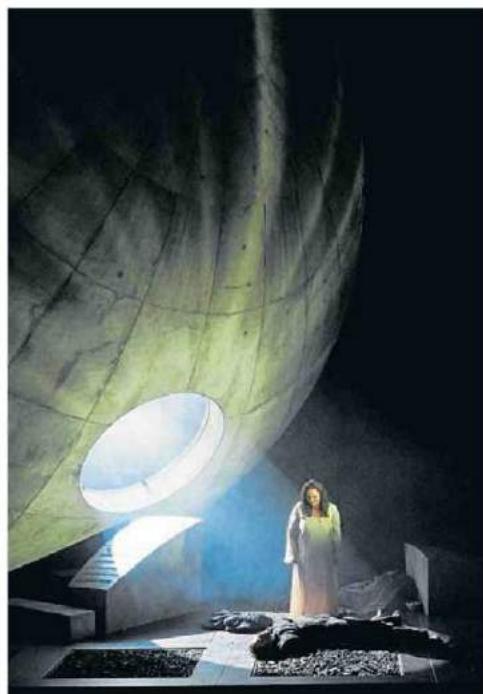
GRAN TEATRE DEL LICEU 28 DE NOVEMBRE

Wagner va emprar el terme *Handlung*, traduïble com a "acció", per definir *Tristan und Isolde*, una obra en la qual, curiosament, l'acció exterior es redueix a la mínima expressió per concentrar-se en l'evolució espiritual de dos amants en el seu viatge cap al país on la llum del sol mai brilla, allà on Tristan convida Isolde a seguir-lo, un món nocturn on podran consumir el seu amor lluny de les fal·làcies del dia. El poderós simbolisme de la nit és un dels eixos de la producció d'Àlex Ollé, que desplega tota la força suggestiva del decorat d'Alfons Flores, reforçat per les llums d'Urs Schönebaum i els vídeos de Franc Aleu (el vestuari de Josep Abril, per contra, és d'una asèptica neutralitat).

A l'acte primer, el gir imperceptible de la plataforma que exerceix de vaixell, amb el rerefons d'onades

continues, té el contrapunt del descens gradual d'una gran esfera, la lluna que presideix l'amor dels protagonistes i que a l'acte segon serà el marc, en el seu interior còncav, de la seva climàtica trobada. Serà el moment en què les imatges d'Aleu es mostraran més evocadores, en especial les flames que envolten els dos amants en èxtasi. Un cop girada, el pes ominós de l'esfera dominarà el deliri de Tristan i la transfiguració d'Isolde, units definitivament sota la mirada de la lluna. És la càrrega visual del muntatge la que, al capdavall, domina per sobre d'una direcció d'actors sense sorpreses, amb algun detall d'in necessari prosaisme (Isolde desendollant els fous, unes escenes d'acció no gaire ben resoltes).

La partitura de Wagner demana del director d'orquestra pensar en paràgrafs llargs, en grans arcs que sostinguin tota l'arquitectura. La versió de Josep Pons va ser rica en moments de gran expressivitat, en escenes resoltes amb un detallisme del tot admirable (per exemple, el plany del rei Marke), i amb una resposta efectiva de l'orquestra. Un preludi esmorteit ja va donar pistes del que va faltar a aquesta lectura: l'argamassa que donés cohesió a

Iréne Theorin i Stefan Vinke al tercer acte de *Tristan und Isolde* al Liceu. A. BOFILL / GRAN TEATRE DEL LICEU

l'edifici i que evités les discontinuitats en el discurs.

Aclamada ja com a Isolde al Liceu durant l'última visita de Bayreuth, Iréne Theorin va tornar a imposar la seva veu opulenta en un explosiu acte primer; i si en el segon es va refugiar en excessos en un cant confidencial que no acaba de traspassar la barrera, en el tercer va treure el fred fins a una transfiguració d'alta càrrega emocional. En canvi, l'acte primer de Stefan Vinke va ser preocupant, a causa d'un timbre poc grat i una afacció millorable. Per sort, aquest Tristan més còmode en les expansions heroiques es va anar centrant a mesura que avançava la representació, amb forces més que suficients (el tall en el duo de l'acte segon hi devia ajudar) per fer justícia a la terrorífica agonia del protagonista. La Brangäne de Sarah Connolly va il·luir amb un fraseig meticulós i una encarnació compassiva, mentre que Albert Dohmen va ser un Marke d'accents punyents, i Greer Grimsley, un Kurwenal apropiadament emfàtic. L'impecable Melot de Francisco Vas, un desigual Jorge Rodríguez Norton com a Jove Mariner i Pastor i el complidor Timoner de Germán Olvera completaven l'equip d'aquesta notable representació. —

Críticaòpera

Imma Merino

La nit és dels amants

Tristan und Isolde

Direcció musical: Josep Pons.
 Direcció d'escena: Àlex Ollé.
 Gran Teatre del Liceu, 28 de novembre (fins al 15 de desembre)

Tristan i Isolda potser és la més bella de totes les òperes de Wagner, que va expressar-hi de manera culminant l'esperit la concepció literària de la passió amorosa a Occident: una pulsió indominable i fatal (el filtre) que es nodeix de la impossibilitat, s'affirma en contra de les normes socials i així s'accull a la protecció de la nit. I si els seus dos protagonistes beuen el filtre d'amor que els lliga

més enllà de la mort, la música wagneriana encén la passió per ella mateixa.

Amb una proposta escènica de La Fura dels Baus, la participació fonamental d'Iréne Theorin, una de les grans sopranos wagnerianes dels nostres temps, i una orquestra del Liceu que, amb la direcció de Josep Pons, sembla capaç cada cop més d'afrontar la complexitat i exigències de la música wagneriana, *Tristany i Isolda* ha tornat per apassionar-nos novament i així transportar-nos i trasbalsar-nos. La soprano sueca va encarnar Isolda amb una veu sempre en plenitud i ex-

Un moment de l'assaig amb Theorin i Stefan Vinke en els papers d'Isolda i Tristan ■ A. BOFILL

pressiva. Al seu costat, a la nit de l'estrena, el tenor alemany Stefan Vinke va anar-se afermant en la se-

va interpretació de Tristany, sobretot a partir del commovedor duet amb Isolda del II Acte. Totes les

altres veus són notables, però mereix destacar-se la del baix-baríton Albert Dohmen encarnant de manera imponent el magnànim Rei Marke.

Pel que fa a la direcció escènica d'Àlex Ollé (la Fura dels Baus), potser li pesa una certa rigidesa o fins un cert estatisme. Una gran esfera (potser la lluna, partida al II Acte per simbolitzar el castell/pre-só de Marke o del món del qual volen escapar els amants) domina a l'esenario creant-s'hi bells moments, però a vegades efectes visuals obvis en relació amb els sentiments dels personatges.

CRÍTICA DE ÓPERA

Veneno wagneriano

Tristan und Isolde

Intérpretes: Iréne Theorin, Stefan Vinke, Albert Dohmen, Sarah Connolly, Greer Grimsley, Francisco Vas, Jorge Rodríguez Norton, Germán Olvera. Simfònica i Cor del Liceu. Dir. Cor: C. Garcia
Dirección Musical: Josep Pons
Dirección de escena: Àlex Ollé
Lugar y fecha: Liceu (28/XI/17)

JORDI MADDALENO

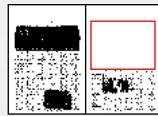
Morir de amor en ópera significa *Tristan und Isolde*. La ópera más visionaria de las del prestidigitador musical Richard Wagner. Éxito y parabienes en el estreno de esta producción de Àlex Ollé con el sello de La Fura dels Baus puesto en una monumental semiesfera ideada con acierto por Alfonso Flores. Esteticista, con hermoso trabajo de iluminación (Urs Schönebaum) y videocreación de Franc Aleu, la producción convenció y sedujo al público en el

plano musical y en el escénico.

Es de alabar el trabajo puntilloso, camerístico en su enfoque, de la batuta inquieta de Josep Pons. Destacó en los preludios con sus tempi originales, fulgurante el del 2.º, trascendente el del 3.º, con una metafísica que anuncia a *Parsifal*. La orquesta respondió con opulencia, sobretodo con los metales y vientos como puntas de lanza de una interpretación en la que las transparencias cromáticas y las densidades sonoras se escañiaron con vigor y belleza. Único pero a falta de incisión en las cuerdas en momentos de ira de Isolde o en el clímax del dúo de amor. Vocalmente el sol se puso en la voz de Iréne Theorin, que retomaba temporadita tras un accidente que le afectó a los huesos faciales. Fue un grato reencuentro con la actual Reina Wagneriana del Liceu, pues su canto rotundo, de cálido fraseo y *piani* atmosféricos, volvió a demostrar que hacer Wagner es mucho más que dar notas de Valquiria. Su *Liebestod*

fue la llama final de una interpretación de ensueño. Stefan Vinke mostró más irregularidades pese a lo recio de un instrumento de timbre áspero, pero de rotundidad innegable. Empequeñecido en el dúo de amor al lado de la exuberancia de colores de Theorin, se creció en la muerte agónica del 3.º acto que ocupa media hora, destapó el jarro de sus esencias canoras con matices, agudos certeros y un canto lleno de hiriente humanidad. Sereno y profundo el gran Albert Dohmen como Rey Marke, con un monólogo commovedor. Bonito contraste vocal el de Brangâne, con una Sarah Connolly de canto preciosista, frente al Kurwenal potente y generoso de Greer Grimsley. Ajustado y pulido el Melot de Francisco Vas.

Ollé introduce al espectador en la historia con un inteligente uso de la semiesfera que sentencia el escenario. El simbolismo lunar en el 1.º acto, hipnótico el 2.º con un castillo donde las escaleras y sombras encierran y esconden a los amantes, o un 3.º en el que la mole esférica carga como el peso de un amor que acaba en muerte. Una gran noche bebiendo del veneno musical más adictivo.●

CULTURA

Ópera

'Tristan und Isolde'

HECHIZO A LA LUZ DE LA LUNA

POR JAVIER BLÁNQUEZ BARCELONA

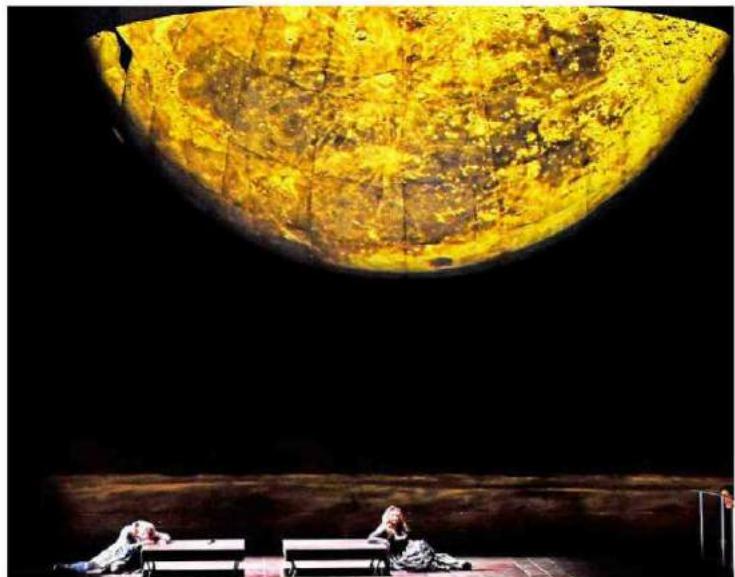
En la simbología medieval, la esfera es la forma más común para representar a Dios, que a su vez es la totalidad y el infinito. En su éxtasis de amor, Tristan e Isolde, iluminados bajo la luna -la única esfera que les protege, a diferencia del sol, que es su máximo enemigo y les condena-, cantan en términos absolutos e hiperbólicos, y quizás por eso la luna de la producción dirigida por Alex Ollé tiene que ser de dimensiones fuera de lo común, hasta hacerse presente en el escenario como una Estrella de la Muerte en el horizonte de Alderaan.

En el primer acto aparece suspendida en el cielo y baja hasta casi tocar tierra; en el segundo muestra su cara oculta, y en el tercero yace rota y gris. La pieza colosal no es exactamente una esfera -sólo la mitad, en función convexa-, pero pesa cinco toneladas y funciona a la perfección como imagen simbólica -total e infinita- de esta *Tristan und Isolde* extremadamente cuidadosa en sus sutilezas.

Se sabe que la acción de la primera ópera de madurez de Richard Wagner es casi testimonial, y su poder metafórico casi ilimitado. Ollé ha optado por conciliar el argumento y sus localizaciones -el barco, el bosque, el castillo-, a la vez que subraya el trasfondo metafórico en cada una de las fases del desarrollo psicológico de los personajes: las sombras, los colores y los giros lentos del escenario dan la idea de un universo inmóvil y a la vez cambiante, y la omnipresente oscuridad es el preámbulo de una ráfaga de luz que anuncia la muerte de los protagonistas.

Hay directores de escena que confiesan que montar *Tristan und Isolde* es del todo imposible; Àlex Ollé, lógicamente, no: ha tenido en cuenta los problemas y también las posibilidades de la obra, y su visión funciona porque no descuida ningún nivel de significado.

Sobre el escenario, la trama discurre con lógica y paciencia: el tiempo parece detenerse y a la vez fluye

rápido en las cuatro horas de representación, que no es que se hagan cortas, pero al menos no eterna. Los movimientos, los vestidos, la luz, todo ayuda a crear una sensación envolvente, hipnótica, adecuada al tono y la densidad de la partitura, que el maestro Josep Pons leyó con la misma idea de unidad, fluidez y detalle con la que había atacado en temporadas anteriores el ciclo completo del Anillo. La orquesta del Liceu le ha tomado la medida a Wagner, y sus interpretaciones son de

las que ayudan -y más en el caso de Tristan- a entender la ópera como una pieza indisoluble que comienza con las dudas del preludio, sostenidas durante tres actos y resueltas en los minutos finales. Una sensación de viaje total.

Todo esto no habría sido posible, lógicamente, sin la última pieza esencial, un elenco vocal preparado para llevar la misión a buen puerto. ¡Cuántas funciones naufragan porque las voces se ahogan entre el oleaje de las cuerdas, incapaces de

superarlas en volumen! (Recordemos la noche infame en el Liceu con Gergiev a la batuta, en marzo de 2015). Esta vez, en cambio, hubo cuatro voces wagnerianas de nivel superior y la tercera pieza, por tanto, encaja con la orquesta y la escenografía para acabar de darle la forma completa a la que será

'TRISTAN UND ISOLDE' / GRAN TEATRE DEL LICEU

Director musical: Josep Pons. Director de escena: Àlex Ollé. Reparto: Irène Theorin, Stefan Vinke, Albert Dohmen, Sarah Connolly, Greer Grimsley, Francisco Vas, Jorge Rodríguez, Germán Olvera. ****

Las cantantes Sarah Connolly (izquierda) e Iréne Theorin durante un ensayo de *Tristán und Isolde*. / ANDREU DALMAU (EFE)

Hechizo wagneriano en el Liceo

Iréne Theorin triunfa en el poético 'Tristán e Isolda' firmado por Josep Pons y Àlex Ollé

JAVIER PÉREZ SENZ, Barcelona
La fuerza de *Tristán e Isolda* nace y muere en la orquesta. En su revolucionaria partitura, Richard Wagner marcó el devenir de la ópera con geniales hallazgos que Josep Pons reveló con finura y transparencia al frente de la orquesta del Liceo; el gran rendimiento en el foso aseguró el

pulso del relato wagneriano —cuatro horas que conducen al éxtasis lírico— en una poética producción de Àlex Ollé, de La Fura dels Baus. Triunfó como memorable Isolda la soprano sueca Iréne Theorin. El tenor alemán Stefan Vinke no estuvo fino, pero mantuvo el tipo como Tristán.

Tras dos versiones en concier-

to —una histórica, en 2012, con la compañía del Festival de Bayreuth, dirigida por Peter Schneider, con Theorin como inolvidable Isolda, y la otra, lamentable en lo vocal, dirigida en 2015 por Valery Gergiev al frente del Mariinsky de San Petersburgo—, ya tocaba un Tristán escenificado. Ha habido suerte. Voces podero-

sas, respuesta orquestal rica en dinámicas y sombríos colores, atenta a los finos matices que pide Pons, y la poesía y magia visual del montaje, procedente de la Ópera de Lyon, entusiasmaron al público.

Felizmente recuperada de las secuelas del accidente en las calles de Macerata que el pasado

verano la obligaron a cancelar sus actuaciones, Theorin consiguió un nuevo y emocionante triunfo en el coliseo de la Rambla dando vida a Isolda con colores vocales y variedad de matices tan intensos como su sentido dramático. Hay emoción y valentía en su canto, con un control de medios que le permite culminar la velada con una Muerte de amor de commovedora expresividad.

Stefan Vinke afrontó la inclemente tesitura de Tristán con sólidos recursos y aguantó el tipo, pero la voz no es muy atractiva y su afinación, dudosa en algunos pasajes. Ganaron las voces femeninas en esta producción, con una cálida y emotiva Brangäne a cargo de la mezzo soprano británica Sarah Connolly.

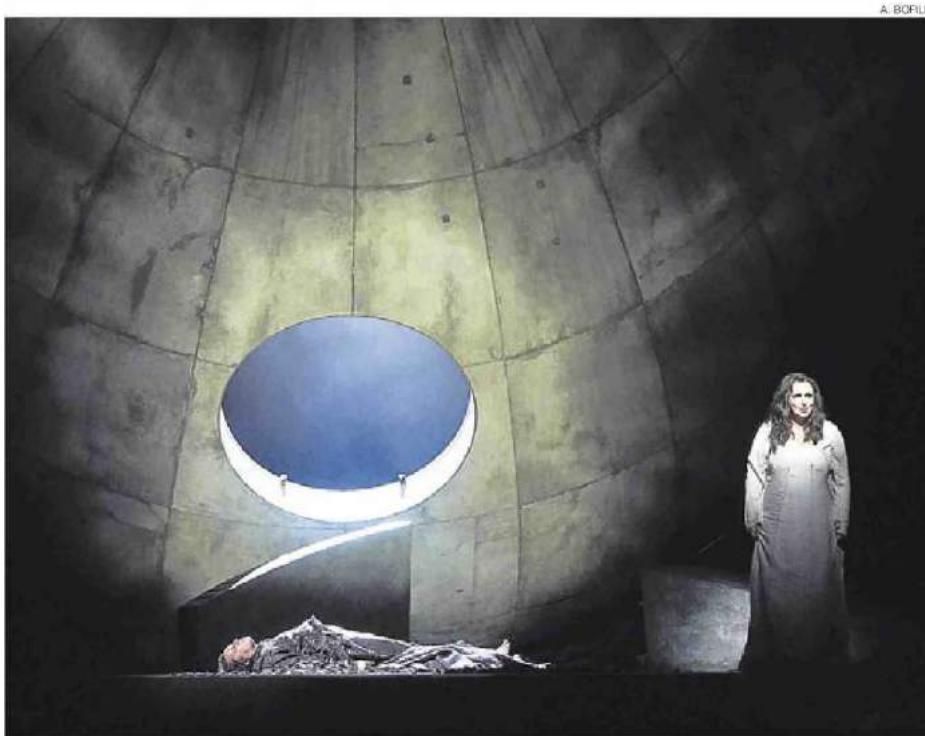
Pasiones en el foso

El commovedor Rey Marke del bajo-barítono alemán Alberth Dohmen y el valiente y sonoro Kurwenal de su colega de cuerda, el estadounidense Greer Grimsley, mantuvieron alto el nivel de un cohesionado reparto completado por los tenores Francisco Vas y Jorge Rodríguez-Norton y el barítono Germán Olvera.

Ollé envuelve los sentimientos de los personajes en un marco visual cargado de simbolismos, con videoproyecciones de Franc Aleu, algo frío; no es mala opción en obra tan cargada de pasiones en el foso. La escenografía de Alfons Flores enmarca la acción en una gigantesca semiesfera que se convierte en una gran luna en el primer acto, se transforma en el castillo de Marke en el segundo y acaba siendo una pesada losa que carga Tristán en el tercero y último acto. Atractivo vestuario de Josep Abril, estupenda iluminación de Urs Schönebaum.

Redondo e hipnótico

CRÓNICA Iréne Theorin y Stefan Vinke triunfan con 'Tristán e Isolda'

► Iréne Theorin y Stefan Vinke, en un momento de la ópera 'Tristán e Isolda', que acoge el Liceu.

|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Menos es más. El minimalista montaje de *Tristán e Isolda* de Richard Wagner, a cargo de Àlex Ollé de La Fura y con inspirada dirección musical de Josep Pons, en el Liceu enmarcó la torturada historia de amor de los héroes de una ópera que revolucionó el drama musical. Esta producción, estrenada en Lyon en el 2011, renunció desde el primer momento al lenguaje coreográfico en una pieza de escasa acción para centrarse en el trabajo dramatúrgico de los personajes y dejando todo el poder descriptivo a la música. El resultado de esta versión de gran carga simbólica ha sido tan redondo como la esfera de 5,2 toneladas que preside la escena. El efecto hipnótico de la utilización de este imaginativo artefacto de Alfons Flores mantuvo al público en tensión durante la función. El Gran Teatre aplaudió esta apuesta, pero sobre todo a la imponente Iréne Theorin y al sólido Stefan Vinke, al frente de un gran reparto.

El viaje hacia interior de los protagonistas de este monumento al amor de Wagner alcanza cotas muy elevadas en una puesta en escena que fusiona equilibradamente todas las disciplinas. La propuesta pone el acento en el trabajo de los cantantes, un elenco compuesto por habituales de Bayreuth a los que desde la solida-

ridad orquestal, controlando la carga decibélica para no sobrepasarlos, se protege desde el primer minuto.

Hay buenas ideas en el montaje maravillosamente iluminado por Urs Schönebaum, en un plausible esfuerzo para focalizar la evolución psicológica de los primeros antagonistas y posteriormente amantes y de dar sentido a las transiciones entre los mundos de la noche y el día tan importantes en esta historia. En el primer acto, una plataforma ambienta la travesía del barco capitaneado por Tristán que debe llevar a Isolda a Cornualles para esposarse con el rey

de 180° para mostrar la agonía del herido héroe que espera a la princesa antes de morir. Es un espacio desolado con la esfera simbolizando el peso que cae sobre un ser desprotegido.

EJERCICIO DE RESISTENCIA // En una ópera con largos monólogos y dúos, cargados de reflexiones filosóficas inspiradas en Schopenhauer, el esfuerzo de los cantantes es un verdadero ejercicio de resistencia. Vinke (Tristán), que ya mostró esta cualidad en un recordado *Siegfried* en el Liceu, llegó a su agónico final con heroica plenitud. Empezó dubitativo pero fue creciendo en el largo dueto amoroso hasta demostrar que es uno de los grandes en este agotador rol. Theorin no hizo más que confirmar su categoría, administrando muy bien los recursos. Muy expresiva, transmitió toda la emoción de su personaje con una riqueza de matices y unos pianísimos maravillosos alcanzando la cumbre en el impresionante *Liebestod*.

Albert Dohmen merece un sobresaliente en el papel de rey Marke y Sarah Connolly ofrece una impecable lección de estilo como Brangane. Un Greer Grimsley, de gran presencia escénica y poderío, da vida a Kurwenal, y Francisco Vas (Melot), Jorge Rodríguez Norton y German Olvera están a la altura de sus respectivos papeles. La orquesta responde al reto con una cuerda bien ensamblada y con el esforzado comportamiento del resto de las secciones y del oculto coro. Pons vuelve a brillar con Wagner desde el podio. ■

El Liceu aplaudió el minimalista montaje de Àlex Ollé, con inspirada dirección musical de Josep Pons

Marke. En un fondo oscuro se proyectan imágenes alusivas al relato hasta que acaba apareciendo la mitad del redondel convertido en luna. En el segundo se muestra el interior del castillo del rey donde los protagonistas viven aislados del exterior el éxtasis del amor puro propiciado por un brebaje. Sutiles proyecciones de Franc Aleu, que reflejan el mundo íntimo de los amantes, completan esta visión de su psique al que contribuye el renovado vestuario de Josep Abril. En el último acto el artefacto da un gi-

Críticaòpera

Imma Merino

La nit és dels amants

Tristan und Isolde

Direcció musical: Josep Pons.
Direcció d'escena: Àlex Ollé.
Gran Teatre del Liceu, 28 de novembre (fins al 15 de desembre)

Tristant i Isolda potser és la més bella de totes les òperes de Wagner, que va expressar-hi de manera culminant l'esperit la concepció literària de la passió amorosa a Occident: una pulsió indominable i fatal (el filtre) que es nodeix de la impossibilitat, s'affirma en contra de les normes socials i així s'accull a la protecció de la nit. I si els seus dos protagonistes beuen el filtre d'amor que els lliga

més enllà de la mort, la música wagneriana encén la passió per ella mateixa.

Amb una proposta escènica de La Fura dels Baus, la participació fonamental d'Iréne Theorin, una de les grans sopranos wagnerianes dels nostres temps, i una orquestra del Liceu que, amb la direcció de Josep Pons, sembla capaç cada cop més d'afrontar la complexitat i exigències de la música wagneriana, *Tristany i Isolda* ha tornat per apassionar-nos novament i així transportar-nos i trasbalsar-nos. La soprano sueca va encarnar Isolda amb una veu sempre en plenitud i ex-

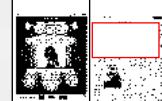
Un moment de l'assaig amb Theorin i Stefan Vinke en els papers d'Isolda i Tristán ■ A. BOFILL

pressiva. Al seu costat, a la nit de l'estrena, el tenor alemany Stefan Vinke va anar-se afermant en la se-

va interpretació de Tristany, sobretot a partir del commovedor duet amb Isolda del II Acte. Totes les

altres veus són notables, però mereix destacar-se la del baix-baríton Albert Dohmen encarnant de manera imponent el magnànim Rei Marke.

Pel que fa a la direcció escènica d'Àlex Ollé (la Fura dels Baus), potser li pesa una certa rigidesa o fins un cert estatisme. Una gran esfera (potser la lluna, partida al II Acte per simbolitzar el castell/pre-só de Marke o del món del qual volen escapar els amants) domina a l'esenario creant-s'hi bells moments, però a vegades efectes visuals obvis en relació amb els sentiments dels personatges.

De R. Wagner. **Voces:** Stefan Vinke, Albert Dohmen, Irène Theorin, Greer Grimsley, Francisco Vas... **Dir. musical:** Josep Pons. **Dir. escena:** Àlex Ollé. Gran Teatre del Liceo. 28-XI-2017

La reciente renovación del contrato del director musical del Gran Teatre del Liceo Josep Pons hasta la temporada 2021-22 supone el espaldarazo definitivo del coliseo para asegurarse una Orquesta Sinfónica del Liceo de un buen nivel internacional cuando estén contratados todos los músicos que se requieren para las plazas todavía vacantes. Por el momento Josep Pons cosechó un nuevo éxito ofreciendo una lectura de «Tristán e Isolda» de un gran nivel musical. Una versión, en conjunto, más lírica que emotiva, con un gran cuidado en la expresividad y en los detalles de esta rica y extensa partitura donde destacó especialmente la suntuosidad y la conjunción de las cuerdas, unos metales ajustados y unos vientos muy cuidados. Todo ello muy acorde a la excelente escenografía de Alfons Flores y a la inteligente dirección escénica de Àlex Ollé que asume una ópera extremadamente extensa

desde un punto de vista contemplativo en la que los cambios escénicos son siempre muy sutiles, pero a la vez bastante espectaculares y sugerentes. Para ello cuenta con una escenografía y vestuario basada principalmente en los diferentes matices del blanco y negro, del día y la noche, con multitud de grises gracias también a las excelentes proyecciones de Franc Aleu y a la magnífica iluminación de Urs Schönebaum. Una muy destacada producción que presenta una plataforma móvil, a modo de barco, que va girando de forma casi imperceptible hacia el futuro de Isolda junto al rey Marke. A la vez que una gran esfera, que aparece como la luna, se acerca majestuosamente hacia los protagonistas para el primer acto. Un segundo acto espectacular, con la gran esfera abierta como una concha acústica hacia los espectadores que representa el castillo del rey

CRÍTICA DE ÓPERA / «TRISTÁN E ISOLDA»

Una renovación a tiempo

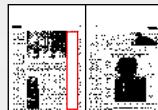
Efe
La dirección de escena de Ollé presenta una plataforma móvil

Marke con unas proyecciones e iluminación sobre ella muy interesante y vistosa y finalmente, esa gran masa de hormigón que se convierte en una losa en la angustiada espera de Tristán para reencontrarse con su amada. Hoy en día no hay casi

ningún heldentenor capaz de asumir la parte de Tristán y Stefan Vinke, que no lo es, lo intenta con bastante dignidad a base de una voz poderosa, quizás algo falta de emotividad y armónicos, que fue ganado enteros a lo largo del primer acto

para ofrecer un segundo, más reservado, realmente a un gran nivel. Lástima que el tercero sea tan exigente y Skelton hubiese de forzar un tanto su instrumento para poder salir del paso y cerrar una más que interesante actuación. A su lado, una Irène Theorin realmente extraordinaria como una Isolda, capaz de abordar la partitura de principio casi a fin con una voz poderosa capaz de superar la amplia orquesta wagneriana, pero a la vez muy musical y melódica, siempre atenta a las delicadas inflexiones de la partitura. Lástima que la escena final de la muerte por amor fuese, quizás, lo menos logrado de la insigne cantante. A su lado un elenco muy adecuado y conjuntado con un emblemático Albert Dohmen como rey Marke, un destacados Kurwenal y Melot a cargo de Greer Grimsley y Francisco Vas, así como una muy buena Brangña ofrecida por Sarah Connolly. Interesantes también Jorge Rodríguez Norton y Germán Olvera como Marinero y Timonel. Correcta a su vez la labor del Coro.

Fernando SANS RIVIÈRE

CRÍTICADEÓPERA

Renovarse a tiempo

«Tristán e Isolda», de R. Wagner. **Voces:** Stefan Vinke, Albert Dohmen, Irène Theorin, Greer Grimsley, Francisco Vas... **Dir. musical:** Josep Pons. **Dir. escena:** Àlex Ollé. Gran Teatre del Liceo, 28-XI-2017

La renovación del contrato del director musical del Gran Teatre del Liceo Josep Pons hasta la temporada 2021-22 supone el espaldarazo definitivo del coliseo para asegurarse una Orquesta Sinfónica de un buen nivel internacional cuando estén contratados todos los músicos que se requieren para las plazas vacantes. Por el momento Pons cosechó un nuevo éxito ofreciendo una lectura de «Tristán e Isolda» de un gran nivel musical. Una versión, en conjunto, más lírica que emotiva, con un gran cuidado en la expresividad y en los detalles donde destacó la suntuosidad y la conjunción de las cuerdas, unos metales ajustados y unos vientos muy cuidados. Todo acorde con la excelente escenografía de Alfons Flores y a la inteligente dirección escénica de Àlex Ollé, con una escenografía y vestuario basada en los diferentes matices del blanco y negro, del día y la noche, con multitud de grises gracias también a las excelentes proyecciones de Franc Aleu y a la magnífica iluminación de Urs Schönebaum. Hoy no hay casi ningún heldentenor capaz de asumir la parte de Tristán y Vinke, que no lo es, lo intenta con bastante dignidad a base de una voz poderosa, quizá algo falta de emotividad y armónicos, que fue ganado enteros a lo largo del primer acto para ofrecer un segundo, más reservado, realmente a un gran nivel. Lástima que el tercero sea tan exigente y Skelton hubiese de forzar un tanto su instrumento. A su lado, una Irène Theorin extraordinaria como una Isolda, capaz de abordar la partitura de principio casi a fin con una voz poderosa pero a la vez muy musical y melódica, siempre atenta a las delicadas inflexiones de la partitura.

Fernando SANS RIVIÉRE

Canto

Con Iréne al cielo

IRÉNE THEORIN

Obras de: Wagner, Wolf y Sibelius.
Intérpretes: Iréne Theorin, soprano.
 Magnus Svensson, piano. **Lugar:** Paraninfo de la Universidad de Barcelona. **Fecha:** 30 de noviembre.

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD

La edición 2017 del Festival Life Victoria se clausuró con un recital de la soprano Iréne Theorin que en estos días canta el personaje de Isolde en el Liceu. La cita, en el Paraninfo de la Universidad de Barcelona, congregó a parte de los muchos admiradores locales de la soprano sueca -en su primer recital en la ciudad- y a los cada vez más numerosos seguidores del género liederístico que defiende este evento cada vez más consolidado que ya alcanza su quinta convocatoria y que organiza la Fundación Victoria de los Ángeles. La entidad, que mantiene vivo el legado de la soprano catalana, tiene hoy su sede en la casa central de esta casa de estudios, precisamente donde De los Ángeles creció por motivos familiares.

El recital despedía un certamen en constante cambio y crecimiento que organiza no solo un ciclo de recitales de «Lied» con primeras figu-

ras nacionales e internacionales, sino además conferencias, clases magistrales y otras actividades divulgativas del género y de la figura de Victoria de los Ángeles. La velada a cargo de Theorin revestía especial interés artístico al incluirse en el programa los «Wesendonk Lieder» de Wagner, plenos de guiños musicales y contemporáneos a la ópera que la artista defiende en el Gran Teatre, posibilitando el encuentro entre ambas obras maestras de sus respectivos géneros y en la misma voz. La soprano cautivó al público con su talento, expresividad y poder de comunicación, luciendo un espléndido estado vocal, construyendo pequeñas historias en cada canción y fascinando en sus Wagner, pero también en las potentes canciones de Wolf -los melancólicos «Mignon I a IV» con textos de Goethe- y en los hermosos y poco difundidos «Lieder» de Sibelius que se incluyeron.

Un final de fiesta por todo lo alto y para el recuerdo en el que esta moderna antídota ni tan solo interrumpió el recital para beber agua. Y lo más impresionante: la primera de las tres propinas que regaló fue ni más ni menos que el aria de Elisabeth de «Tannhäuser» en la que apareció vestida con la capa amarillo oro con la que Victoria de los Ángeles debutó en Bayreuth en 1961. A por la sexta edición.

MÚSICA

Una gran Isolde es posa la capa de Victòria dels Àngels

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Iréne Theorin
PARANIMF DE LA UB 30 DE NOVEMBRE

La naturalesa exacta de la relació entre Richard Wagner i Mathilde Wesendonck seria objecte permanent de conjectura. Amés de quedar lligada per sempre a la gènesi d'una de les obres capitals de la creativitat humana, com és *Tristan und Isolde*, Wesendonck va aportar els poemes en què es basa l'única contribució perdurable de Wagner al lied. Va ser, per tant, oportú que Iréne Theorin, dos dies després del seu èxit al Liceu com a Isolde, obrís el recital amb què es clausurava la cinquena edició del festival Life Victoria amb aquests *Wesendonck Lieder*, laboratori d'idees musicals que germinarien en l'òpera.

La vetllada va ser interessant per comprovar com una veu de soprano dramàtica com la de Theorin s'adapta a les necessitats del gènere liedèstic. Ho va fer amb un èxit notable perquè, com java evidenciar com a Isolde, la cantant sueca sap doblegar amb sensibilitat un instrument expansiu. Un fraseig elegant i delicats sons flotants van ser algunes de les armes emprades per donar vida als versos perfumats de Wesendonck. Anar de Wagner a Wolfvaser un pas lògic, no debades el cromatisme tristanyesc va deixar la seva empremta en un dels gegants del lied, però la melangia sempiterna de la Mignon de Goethe va marcar els límits de Theorin, amb una limitada exploració del potencial expressiu d'un text sovint subsumit en la sumptuositat tímbrica. Tot un altre calibre van tenir les quatre cançons de Sibelius que tancaven el curt programa, amb una Theorin que vaaprofitar al màxim la llibertat de cantar en suec i deixant anar la veu en mil i una irisacions, ben agombolades pel piano eficaç de Magnus Svensson. L'emoció es va centuplicar quan la soprano es va posar la capa que Victòria dels Àngels va vestir a Bayreuth en el paper de l'Elisabeth de *Tannhäuser* per atacar un *Dich, teure Halle* conqueridor. —

Magnus Svensson i Iréne Theorin
a la UB. EUSENDA CANALS I SOLLA / LIFE VICTORIA

L'ESCANELL

J. A. MENDIOLA
PERIODISTA

'Gesamtkunstwerk'. Tot és tot

Liceu.- Richard Wagner va començar a compondre *Tristan und Isolde* a Zuric, després d'haver fugit de Dresden, com a descans de la *Tetralogia*, després d'haver acabat el segon acte de *Siegfried*, quan encara estava casat amb Minna Planner. Es va estrenar a Munic sota la batuta de Hans von Bülow, quan encara estava casat amb Cosima Liszt. Però qui va inspirar la més gran història d'amor prohibit va ser Mathilde Wesendonck, la jove esposa del ric comerciant que havia acollit el músic en la seva fugida. Així p'renentura hauríem d'agrair a dona Mathilde de bona part del bressol del *Gesamtkunstwerk*, perquè va ser mentre la componia que el músic, poeta, dramaturg... va encunyar el terme. *Tristan und Isolde* ho és i el muntatge dirigit per Àlex Ollé ho corrobora, sense interpretacions alienes a l'original, d'una fidelitat absoluta, per una senzilla raó, les obres mestres no ho necessiten, sobretot si la innovació ja és dins, i hi és des del primer acord, l'anomenat acord *Tristan*, la dissonància perfecta. Tota una declaració de principis. I per això, també per això, Ollé ho posa tot al servei de la història i de la música. Tot és tot. No hi ha res deixat a l'atzar. El muntatge és un espectacular exercici de precisió, que funciona de principi a fi. La pesada i immensa semiesfera que presideix l'escenari és la lluna que testimonia l'inici de la tràgica història en el primer acte. És el castell a Cornualla, en el segon, on la parella consuma el seu amor i es consuma el drama amb l'aparició del rei Marke i de la mà d'un enfurismat Melot. I en el tercer acte és Kareol, a la Bretanya, la casa pairal d'un aguantant Tristà, i on aniran apareint

El muntatge de *Tristan und Isolde* és un espectacular exercici de precisió. EL LICEU

xent tots els personatges, fins a arribar al *Mild und leise wie er lächelt*, més conegut com a *Liebestod*, un colofó que Irène Theorin rubrica amb excel·lència i que va fer esclarir en aplaudiments el Liceu. Una nit memorable i on l'obra d'art tot va fer acte de presència. Per descomptat, l'escenografia d'Alfons Flores, però també la videocreació de Franc Aleu, però sobretot em va semblar perfecta la il·luminació, a càrrec d'Urs Schönebau. Però res no tindria sentit sense uns intèprets que ho arrodonissin tot. Irène Theorin va brodar una Isolda d'antologia, potent, dolça, vibrant

Elenc
Res no tindria sentit sense uns intèprets que ho arrodonissin tot

o desesperada, segons necessitats del guió. Una combinació de belleza i intensitat imprescindible per dur a bon port qualsevol peça que signi Wagner, que posa a l'abast de l'orquestra tres moments per al llumínt. Josep Pons al capdavant de l'orquestra ja ha donat al llarg dels anys proves més que evidents amb les partitures de l'alemany i aquest gran mosaic musical que són els tres *Preludis* va tornar a demostrar-ho. Stefan Vinke no ho tenia fácil per destacar i va fer una actuació esforçada i una mica irregular, com cantant per sobre de les seves possibilitats. Per contra, Albert

Dohmen com a rei Marke va fer un monòleg antològic, ben secundat per Sarah Conolly com a Brangäne o un molt diàfan Greer Grimsley com a Kurwenal...

Lliure.- *Maria Estuard*, de Friedrich von Schiller, dirigida per Sergi Belbel, interpretada per Miriam Alamany, Jordi Banacolocha, Sílvia Bel, Àlex Casanovas, Carles Martínez, Fina Rius i Marc Rius, de dues hores de duració, sobre les cinc que dura l'original, en una esmotxada eclèctica per part del mateix director, que ho converteix en un combat entre les dues actrius protagonistes, Miriam Alamany, com a Isabel I d'Anglaterra, i Sílvia Bel, com a Maria Estuard, reina d'Escòcia i aspirant al tron anglès. Aquesta aspiració, amb totes les seves arrestes, sociològiques, religioses, familiars o polítiques, formen el bessó de la representació. Un escenari situat entre dues grades, que afavoreix poder gaudir de la lluita interpretativa amb tota la seva intensitat i que es converteix en la gran raó de ser de la funció. I potser aquesta circumstància és la que d'alguna manera descompensa el conjunt i provoca un decalatge entre les dues protagonistes i la resta. Elles dues vestides d'època, i la resta de manera contemporània. Però no per això. A la funció dels secundaris li manca intensitat, credibilitat, matisos, implicació amb la història. Així i tot, il·lueixen Fina Rius com a dida de Maria Estuard i Carles Martínez com a baró de Burleigh. Així i tot, el muntatge transcendeix espai i temps i proporciona entre línies més lectures que la de la lluita entre les dues protagonistes.

BLUES URBANO

Miquel Molina

Un pacto por Barcelona

Katharina Wagner, directora del festival de Bayreuth y nieta del compositor, asistió el martes al estreno de *Tristan und Isolde* en el Liceu. En el brindis en el Saló dels Miralls confesó que se vio gratamente sorprendida por la sensación de normalidad que se vivía en la Rambla. Donde esperaba ver disturbios se topó con turistas despreocupados y barceloneses apurando el *black friday*. Tanto temía aterrizar en una Barcelona inflamada de manifestaciones que se planteó alojarse en Lloret de Mar. "Es que en Alemania se habla cada día del tema catalán", alegó.

No hay que subestimar el efecto que tiene la repetición de imágenes de recurso en las televisiones extranjeras: no es lo mismo que TV3 emita vídeos de las agresiones policiales del 1-O (en Catalunya todo el mundo sabe que son de aquella fecha), que lo hagan cadenas de países donde los televidentes no tienen por qué saber que las calles de Barcelona han recuperado la plena normalidad. Cuidado: la ausencia de noticias positivas de dimensión internacional generadas desde la propia Barcelona hace que las audiencias foráneas sigan cautivas de la sensación de desasosiego proyectada hace un mes.

Habrá quien considere importante que Europa no olvide cómo el Gobierno de **Mariano Rajoy** reprimió las votaciones del 1 de octubre. Pero, más allá de la posición de cada cual en el conflicto catalán, cobra fuerza la idea de que habría que preservar Barcelona del debate político local para no devaluar su condición de ciudad global. Sin una capital poderosa, prestigiada y conectada con los centros de poder, Catalunya sería un territorio irrele-

Barcelona ha pagado un elevado coste por el proceso. Era ineludible que se convirtiera en escenario principal del conflicto por su condición de capital catalana, pero tal vez ha llegado la hora de preservarla. Su prestigio global está en juego

ma preocupación cómo el aeropuerto de El Prat se convertía en el primero del país como a fuerza de Mobile, Alimentaria, I+D, Primavera Sound, Sónar y grandes aquellos literarios tomaba Barcelona la delantera como ciudad de referencia del sur de Europa.

Es cierto que ese pacto debería empezar a gestarse en el propio Ayuntamiento de Barcelona, algo que parece poco verosímil a corto plazo a la vista de las posturas enconadas que se enfrentan en el pleno municipal. Pero hay indicios positivos. Debería ser tenido en cuenta -de confirmarse en el tiempo- el viraje realizado por la alcaldesa, **Ada Colau**, mucho más dispuesta que hace un mes a escuchar las opiniones de los sectores económicos y culturales (los nombramientos de **Lluís Gómez** y **Joan Subirats** como nuevos comisionados han tenido una buena acogida).

Un pacto que dejará Barcelona al margen de la contienda política debería contemplar, sin embargo, un reconocimiento de que a la capital le ha faltado discurso para seducir al resto de Catalunya. Si admitimos que la Catalunya rural es el jardín de la Catalunya urbana (a escala global, la imagen parece irrefutable), Barcelona tendrá que pronunciarse sobre qué tipo de país quiere tener alrededor. El concepto anglosajón de *bac-kyard* (el patio adjunto a la vivienda) ofrece un amplio abanico de posibilidades: desde el jardín relegado a la condición de trastero de motosierras y máquinas de poder hasta la prolongación en el exterior de una deslumbrante vivienda.

mmolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

Barcelona tiene pendiente articular un discurso sobre su relación con el territorio que la rodea

vante en un rincón de los mapas.

Es comprensible que el independentismo haya convertido Barcelona en el escenario de sus principales movilizaciones. No podían disponer de mejor escaparate. Cientos de miles de personas manifestándose en tierra de nadie no producen el mismo efecto que ver una postal reconocida por todos invitada por una multitud. Pero es posible que la ciudad haya pagado

ya su peaje de exposición pública. Tal vez ha llegado el momento de avanzar hacia un pacto que permita preservar Barcelona al margen de los avatares políticos.

Conviene a Catalunya y conviene también a España, por mucho que aún prevalezca la indisoluble euforia de muchos que ven cómo la diáspora empresarial barcelonesa insufla energías renovadas a un Madrid que hasta hace poco veía con su-

poder, Catalunya sería un territorio irrele-

vante en un rincón de los mapas.

Un Liceu de alto nivel

Katharina Wagner, a quien ya se vio hace unos años disfrutando de la ópera en el Liceu, pudo asistir el martes a un *Tristan und Isolde* de muy alto nivel, en el que brillaron, en sus respectivos ámbitos, **Josep Pons**, **Irène Theorin**, **Àlex Ollé** o el iluminador **Urs Schönebaum**. Faltaron, como de costumbre, los representantes políticos, aunque dadas las circunstancias su ausencia fue más comprensible que otras veces. No faltó un habitual de la noche cultural, el concejal de ERC y actor **Juanjo Puigcorbé**.

En defensa del Santa Mònica

Nos hemos referido otras veces al rumbo errático del Arts Santa Mònica, sometido a bruscos virajes cada vez que se afirmaba en una línea interesante. También se ha hablado aquí de la necesidad de una sociedad civil que se mueva para reivindicar una cultura muy descuidada por las instituciones. Impulsada por la Plataforma Assambleària d'Artistes de Catalunya y por asambleas de estudiantes de arte se ha desarrollado estos días la campaña #Salvem #Ocupem Santa Mònica, por su continuidad "como espacio de arte pluridisciplinar".

La vicepresidenta en Sant Pau

Es cierto que se trató de un acto de precampaña electoral y que la visita transcurrió con las prisas habituales en este tipo de circunstancias, pero lo cierto es que la vicepresidenta **Soraya Saénz de Santamaría** se sumó el martes a la reducida lista de personalidades que han recorrido los pabellones del Sant Pau Recinte Modernista. La última joya barcelonesa es aún demasiado desconocida para las primeras autoridades del país, más allá de su participación en algún acto puntual.

Tristan und Isolde

Orquestra simfònica i cor del Liceu

GRAN TEATRE DEL LICEU - BARCELONA

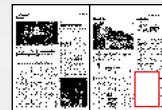
Fins al 15 de desembre

Entrades a www.tresc.cat

des de
14€

Tristan und Isolde és la culminació de l'ideari artístic de Wagner. Una òpera que va revolucionar, amb la seva ambigüitat harmònica, la música tonal. En aquesta representació, Àlex Ollé (La Fura dels Baus) concentra l'acció escènica en el llenguatge simbòlic, amb un treball excel·lent de caracterització dels personatges. A més, les videoprojeccions que hi interaccionen contribueixen a la materialització de l'ideal wagnerià de l'obra d'art integral gràcies a unes imatges que reforcen la música.

[Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO](#)

Òpera

Conferència sobre 'Tristan und Isolde' a l'Antiga Audiència de Tarragona

**REDACCIÓ
TARRAGONA**

'Tristan und Isolde' clou la temporada de conferències d'Els Amics de l'Òpera de Tarragona.

Els Amics de l'Òpera de Tarragona oferiran dimecres (19.30 hores), a l'Antiga Audiència, la darrera conferència de la Temporada de Tardor 2017 amb la presentació de l'òpera *Tristan und Isolde* (Tristany i Isolda), de Richard Wagner, que es representa al Gran Teatre del Liceu de Barcelona aquest mes de desembre.

Tristan und Isolde és la història d'amor per antonomàsia. Aquesta obra marca un abans i un després en la història de la música; obra

d'art total i melodia infinita; la seva agosarada harmonia serà el punt de partida de tota la música posterior, dels segles XX i XXI, fins al dodecafonsme, el serialisme i la música atonal. Una obra que fins i tot els més reticents amb la música de Wagner han hagut de reconèixer i admirar.

Traïció, honor perdut, culpa i expiació, una passió desmesurada, obsessiva i transgressor, i el desig de la mort i l'oblit. Són els elements d'aquesta llegenda d'arrels cèltiques que narra l'amor tràgic entre un cavaller i una princesa, que al llarg dels segles va esdevenir un mite fascinant per a escriptors i músics.

Com sempre, la conferència anirà a càrrec de l'especialista Josep M. Rota Aleu.

JESÚS RUIZ MANTILLA, Madrid
"¿Y si no se hubieran tomado la pócima?". Lo pregunta Àlex Ollé, director escénico de La Fura dels Baus. Se refiere a Tristán e Isolda, los amantes wagnerianos a los que dan vida Stefan Vinke e Irène Theorin en el Liceo barcelonés hasta el viernes. "Pero es que se la toman", responde Josep Pons, responsable musical. Y de ahí surge ese delirio sin solución posible entre Eros y Tanatos que cambió para siempre la historia de la música.

Dos meses de ensayos, conversaciones y tres representaciones a cuestas no han colmado su curiosidad. Siguen tratando de ahondar en el meollo de esta ópera brava, intensa, revolucionaria, salvaje. La que inicia todos los caminos que la quieren seguir, la que cierra una época y abre el futuro, la que anticipa a Freud y la psicología contemporánea a través de Schopenhauer, la que deja en el aire esa constante inquietud que provoca la incertidumbre...

La de la noche, las esferas y el influjo maldito de la luna y el mar. La que salpica amor eterno y deja para la oscuridad el deseo sin posibilidad de satisfacción. La que indaga y resopla ansiedad y misterio, la que rompe y a la vez inicia, con cinco notas, todos los caminos de la música futura: *Tristán e Isolda*, esa obra maestra.

Es la segunda incursión a fondo de Pons en el mundo wagneriano como director musical del Liceo, tras haber culminado la tetralogía de *El anillo del nibelungo* los cuatro años precedentes. Y también la segunda de Ollé, después de *El holandés errante*, aunque sus compañeros de La Fura —con Carles Padrisà como wagneriano del grupo por excelencia— hayan firmado algunas más, caso de *El anillo...* y *Parsifal*. "Wagner nos va porque desarrolla constantemente un punto de vista simbólico, nada narrativo en la drama-

Àlex Ollé y Josep Pons se sumergen en el Liceo en la fuerza y los excesos de 'Tristán e Isolda'

La Fura indaga en el amor suicida de Wagner

Irène Theorin y Stefan Vinke, en un ensayo de *Tristán e Isolda* en el Liceo.

Rendidos a Irène Theorin

Es la segunda vez que la gran soprano wagneriana Irène Theorin encarna a Isolda en el Liceo. La primera fue en la temporada 2012-2013, en versión concierto, y ahora lo ha hecho bajo la dirección escénica de Alex Ollé. Pero no ha sido su único papel. Junto a Josep Pons, la cantante sueca se enroló en *El ani-*

llo del nibelungo que el director musical del Liceo puso en marcha durante cuatro años consecutivos con montaje de Robert Carsen.

Theorin formó parte del reparto de *La valquiria*, *Siegfrido* y *El ocaso de los dioses*, siempre con el público barcelonés rendido ante su imponente línea de canto. Es la actual reina del repertorio alemán en el Liceo, y eso es mucho decir para un teatro eminentemente wagneriano.

Alban Berg, Ligeti, Debussy, Mahler, Shostakóvich..."

Llena de enigmas y de certezas. Poblada por una especie de amantes vampíricos a quienes no debe alcanzar la luz. "De ahí ese tono tenue, grisáceo, en sombras, blanco y negro que va iluminando y ocultando esa esfera con dos caras. La de la esperanza y la de la incertidumbre. La

de la realidad y el deseo", afirma Alfons Flores, escenógrafo.

Es una ópera con una seria dificultad para cualquier director de escena: dura cuatro horas y no existe apenas acción. "Es reflexión pura. El reto está en volcar toda la trama sobre la introspección de los personajes y que se haga corto". Para eso juega su papel una partitura que es auténtico thriller. "No da respiro. La transparencia de sonido y orquestal debe ser absoluta; si no, corres el riesgo de crear un galimatías", recalca Pons.

Está urdida en torno a lo que Wagner consideraba su ideal de amor. La inspiración se la proporcionó Mathilde Wesendonck, a quien también dedicó un ciclo de *Lieder*. Era la esposa de un banquero que le cobijó con toda su familia en época de apuros. Wagner se lo pagó engañándole con su esposa, sin apenas disimulo cara al marido y a su propia mujer.

Tan sublime y tan miserable. "Visionario y nada de fiar", comenta Pons, asombrado, lo mismo que Ollé, al comprobar que la ópera aborda varios de los aspectos que suponen un reto de la psicología moderna: "Eso me comentan los expertos. El vínculo y el anhelo. Tristán nace y muere su madre como consecuencia del parto. Luego buscará repetir ese ciclo toda su vida. Por eso sabe que si se consagra a amar debe arrastrar todo hasta el fin", destaca.

"Naci para arder de deseo y morir", canta Tristán en un pasaje de la ópera. Su destino es cumplirlo.

ONLINE

Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

TRISTAN UND ISOLDE

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
28/11/17	Minimalista i espectacular Tristany i Isolda' / Catclàssica.cat	29	2
29/11/17	El símbol per damunt de l'impacte / Núvol	31	2
29/11/17	Irène Theorin i Stefan Vinke al tercer acte de <i>Tristan und Isolde</i> al Liceu. / Ara Cat	33	1
29/11/17	Hechizo wagneriano en el Liceo / El País	34	1
29/11/17	Un brillant <i>Tristan und Isolde</i> afina la temporada del Liceu / Llegir en cas d'incendi	35	2
29/11/17	Un redondo e hipnótico 'Tristán e Isolda' / elPeriódico.com	37	2
30/11/17	La nit és dels amants / El Punt Avui	39	1
30/11/17	Tristán e Isolda en el Liceu: El amor es para los lunáticos / EL ESPAÑOL	40	2
30/11/17	Veneno wagneriano / La Vanguardia	42	1
30/11/17	Uno de los momentos finales de <i>Tristán e Isolda</i> , de Wagner, en el Liceu de Barcelona. / EL ESPAÑOL	43	2
01/12/17	«Tristán e Isolda», renovarse a tiempo / La Razón Digital	45	1
01/12/17	Tristán e Isolda en el Liceu: El amor es para lunáticos / EL ESPAÑOL	46	2
01/12/17	Tristany i Isolda: el Wagner més sublim / LA DAVALLADA D'ORFEU	48	2
01/12/17	<i>Tristan und Isolde</i> / Sonograma Magazine	50	1
01/12/17	Tristán e Isolda / El Cultural.es	51	2
02/12/17	El muntatge de <i>Tristan und Isolde</i> és un espectacular exercici de precisió. / Ara Balears	53	2
03/12/17	Amor i pèrdua: de Wagner a Julian Barnes / Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals	55	1
03/12/17	Un pacto por Barcelona / La Vanguardia	56	1
04/12/17	<i>Tristan und Irene</i> / Revista Musical Catalana	57	3

ÍNDICE

TRISTAN UND ISOLDE

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
05/12/17	Catalunya Música ofereix en directe l'òpera "Tristany i Isolda" des del Gran Teatre del Liceu / Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals	60	2
05/12/17	Descens a la nit / Núvol	62	3
05/12/17	Theorin y su imperecedero idilio con el Liceu / EnPlatea	65	2
05/12/17	Tristan und Isolde, o cómo está el servicio / Estrella	67	2
06/12/17	Crítica: Iréne Theorin, la gran triunfadora en el 'Tristán e Isolda' del Teatro del Liceo de Barcelona / Codalario.com	69	1
10/12/17	Descens a la nit / Catclàssica.cat	70	3

TRISTAN UND ISOLDE

Minimalista i espectacular Tristany i Isolda'

Martes, 28 de noviembre de 2017

27/11/2017 | Àlex Ollé dirigeix el muntatge de l'òpera de Wagner que arriba dimarts al Liceu Les veus i la música volen ser les protagonistes totals del *Tristan und Isolde*, una de les òperes de Wagner que s'ha representat més al teatre del Liceu i que aquesta vegada ho fa de la mà de la producció d'Àlex Ollé (La Fura dels Baus) que es va estrenar a Lió el 2010. Un muntatge que resulta minimalista i espectacular alhora. Una gran esfera de 5,2 tones de pes penjarà sobre l'escenari del teatre i serà l'ànima de la posada en escena ideada pels també furers Alfons Flores i Franc Aleu. Aquesta esfera servirà de marc per narrar la història d'amor "que Wagner va pensar per a si mateix encara que mai va viure", en paraules del director Josep Pons, i cantada per dues figures de la lírica: Irène Theorin i Stefan Vinke. Dues veus wagnerianes que han donat vida a *Tristan und Isolde* en moltes ocasions i que van tenir un èxit rotund al Liceu amb *Der Ring des Nibelungen*. La soprano sueca va ser Isolda en la temporada 2012 al teatre de la Rambla en versió concert amb el Festival de Bayreuth. Tres anys després, l'òpera de Wagner va tornar al Liceu en versió concert amb l'orquestra del Teatre Mariïnski de Sant Petersburg. "He estat Isolda totes les temporades des del 2006 amb diferents produccions. La d'Ollé dona una oportunitat esplèndida al diàleg de les veus en una escena que concentra l'atenció en les cares i les veus. No hi pertoquen les distraccions", resumia una expressiva Theorin que sembla cantar quan riu i que subratllava que malgrat l'experiència en aquest personatge cada muntatge li ha suposat "començar de zero". Els amants i la lluna "Amb *Tristan und Isolde* no cal una dramatúrgia gaire elaborada perquè la força és gairebé espiritual, la del viatge interior que fan els dos amants", explicava Ollé, que ha signat altres produccions de Wagner més elaborades escenogràficament, com *Lholandès errant*. L'esfera és la lluna, l'espai que es va transformant al llarg de la funció i que sembla aixafar Tristany en l'últim acte. També és la superfície en què es projecten les imatges en 3D dissenyades per Flores que la transformen en un jardí o en el castell del rei Marke: "És un element simbòlic per descriure l'univers en el qual estan tancats Tristany i Isolda. No hi ha gaires variacions respecte a la producció que es va estrenar a Lió tot i que sí que hem prescindit d'alguns elements com ara vídeos i projeccions per donar més pureza a la representació. No cal distreures. De vegades, menys és més", resumia Ollé. En el primer acte, una plataforma simularà ser el vaixell que navega a Cornualles sobre un mar al fons de l'escena. La il·luminació, creada per Urs Schönebaum, és un altre dels elements principals de la producció que es veurà al Liceu. Theorin i Vinke encapçalaran el repartiment de *Tristany i Isolda* que es completa amb altres figures de l'òpera wagneriana: Albert Dohmen (Marke, rei de Cornualles), Greer Grimsley (Kurwenal, amic de Tristany) i Sarah Connolly (Brangäne, dida d'Isolda). "Un regal de la divinitat", resumia Pons que dirigirà l'Orquestra del Liceu que juntament amb els cors del teatre completarà l'equip artístic del títol que s'estrenarà el dimarts i tindrà sis funcions més al desembre: "És una de les obres més importants de la història de l'òpera que continua sent un repte", apuntava la directora

Mar, 28 de nov de 2017 09:14

Audiència: 63

Ranking: 3

VPE: -

Pàgina: 2

Tipología: online

artística del teatre, Christina Scheppelmann. Una composició llarga, quatre hores i mitja amb dos entreactes: "És fantàstic poder disconnectar una bona estona de la realitat", insistia Scheppelmann. És un repte per a l'orquestra i ho és, sobretot, per als cantants amb monòlegs de més de trenta minuts i diàlegs entre els dos personatges principals d'una història d'amor, traïció, venjança i mort que s'acosta a la idea de l'enamorament místic i espiritual. "Hi ha quatre o cinc moments àlgids i al llarg de lobra el més difícil és buscar l'equilibri perquè et veus obligat a reservar la veu però sense avorrir", deia entre rialles una vehement Theorin. Blanca Cia El País

El símbol per damunt de l'impacte

Miércoles, 29 de noviembre de 2017

Ha arribat, per fi, un dels espectacles més anhelats de la temporada 2017-18 del Gran Teatre del Liceu: la primera incursió wagneriana d'Àlex Ollé, materialitzada en un *Tristan und Isolde* més simbolista que impactant, més discursiu que conceptual. Un espectacle destinat a ser un dels plats forts de l'actual programació liceista. *Tristany i Isolda* al Liceu Els hipsters, els cursis o els directament desinformats encara utilitzen l'adjectiu fureru per referir-se als espectacles que firmen Carles Padrissa i Àlex Ollé. I, ocasionalment, poden sortir decebuts si, davant dels seus muntatges, no troben l'impacte o la contundència visual despectacles performatius com ara *Suz o Suz*, *Accions o Manes*. De fet, ja fa molts anys que Padrissa i Ollé, tot i mantenir la letiqueta de *La Fura dels Baus* (com Joan Font la de *Comediants*), han trobat un camí i un llenguatge escènic propi: més procliu a la imatge i a la multidisciplinarietat el primer i més proper al sentit últim del gest i a la construcció del personatge el segon. Sense renunciar, cap dels dos, a una modernitat ben entesa, a lús intel·ligent de les noves tecnologies i a uns equips artístics que són denominadors comuns en tots i cadascun dels seus espectacles. Per exemple, amb noms com el videoartista Franc Aleu, que tant col·labora amb Padrissa com amb Ollé. És així com ha arribat al Liceu la producció de *Tristan und Isolde* estrenada a Lió fa sis anys, i que suposava la primera incursió d'Àlex Ollé en l'univers wagnerià. Tanmateix, qui signa aquestes línies va veure abans el segon espectacle d'Ollé centrat en Wagner: un desigual *Flying Holländer* representat a Madrid la temporada passada. Indubtablement, *Tristan* supera amb escreix aquell segon espectacle. Això és possible gràcies a un treball més centrat en la contenció i el simbolisme que no pas en l'impacte, si bé lenorme esfera que presideix la escenografia d'Alfons Flores no deixa ningú indiferent. La solució, que podria fer-nos pensar en una pel·lícula tristanyesca com *Melancholia* de Lars von Trier, remet a la relació impossible entre *Tristany i Isolda*, que al segon acte poden trobar-se dins de immens globus, marc simbòlic d'una trobada que tan sols serà efectiva i total quan els dos amants s'alliberen del pes que els condiciona. Un pes que es pot llegir amb la clau que es vulgui, ja que el espectacle dona pistes i proposa, tot i que qui disposa és el públic, que pot trobar les claus interpretatives que vulgui. A l'espai escènic de Flores i a l'encert del vestuari, austè, de Josep Abril, s'hi suma la magistral il·luminació d'Urs Schönebaum, que contribueix de manera decisiva als clarobscurcs de la partitura i de l'acció escènica, vertebrada sobre un bon treball de caracterització de personatges. Wagner torna al Liceu | © A Bofill Bon nivell musical Wagner sempre és un repte per a cantants, orquestra i director musical i, un cop més, Josep Pons ha demostrat que el treball amb l'orquestra del Liceu està arribant a tenir els fruits desitjables. Encara hi ha molt camí per recórrer, però la feina (ben) feta s'ha notat en un *Tristan* amorosit per la batuta del director català. Pocs van ser els moments desajustats i que sens dubte minvaran al llarg de les funcions posteriors a la estrena: el final del primer acte, per exemple, no va ser del tot rodó, però va ser compensat pel magistral acompañament del duet del segon acte o per la intensitat dels preludis del

Mié, 29 de nov de 2017 18:20

Audiencia: 6.076

Ranking: 5

VPE: 31

Página: 2

Tipología: online

primer i del tercer -llàstima, en tot cas, que l'obligat per a corn anglès del tercer es veiés esquitxat per uns cops de martell del fons de l'escenari que tot apunta que eren al marge de les intencions escèniques d'Ollé. L'orquestra titular -així com el cor en la breu intervenció del primer final- va respondre amb una corda ben greixada, una fusta òptima i uns metalls solvents. Hi havia moltes ganes descoltar Iréne Theorin en el rol d'Isolda, després de les seves espectaculars Brünnhilde de les tres jornades nibelúngues en temporades anteriors. I, lluny de decebre, va tornar a demostrar que és una de les millors intèrprets wagnerianes del moment. El timbre semblava menys metàl·lic que en altres ocasions, i és que posats a fer un símil potser excessiu, la soprano sueca sembla abordar el complex rol des d'un cert belcantisme, amorosint les frases i cuidant la emissió en funció de les sinuosidades que Wagner li reserva al llarg i ample de la complexa partitura: magistral, en aquest sentit, el Barg im Busen uns sich die Sonne del segon acte, tot i que lapianament amb què el va resoldre potser no esqueia gaire al Höchste Lust conclusiu del Liebestod, gairebé inaudible: hom pot pensar que el recurs potser responia a la voluntat de fondre veu amb orquestra, tot i que el resultat convencia a mitges. I tanmateix, la Isolda de Theorin costarà doblidar. Stefan Vinke és un dels pocs tenors de l'actualitat capaços d'abordar els ròles wagnerians sense defallir i d'arribar al final pletòrics, cosa que ha demostrat en santuaris wagnerians com Bayreuth. El seu Tristany, com el seu Siegfried en la darrera tetralogia liceista, va anar de menys a més, amb no poques reserves al segon acte -i amb algun moment de titubeig- però un tercer senzillament colossal. Certament, la del tenor alemany és una veu llesta, demissió ocasionalment descontrolada, però amb una intuïció expressiva incontestable i amb un coneixement de l'estil fora de dubtes. Va estar molt bé Sarah Connolly, que a aquestes alçades no ha de demostrar res a ningú. Hi havia ganes de sentir a Barcelona la seva Brangäne, resolta amb saviesa i amb la professionalitat que caracteritza la mezzo britànica, sempre tan versàtil i amb alguns signes de desgast al registre superior, però que va suprir amb un cant meticulós i expressiu. Albert Dohmen és sempre un luxe i, com sol passar amb els grans cantants que aborden el petit però intens paper de Rei Marke, hom lamenta que Wagner no hagués allargat més aquesta part, d'altra banda tan agraïda. El baix baríton alemany és un monarca lacerant, molt musical, que mastega totes i cadascuna de les inflexions del text, de cada paraula, de cada síl·laba. Senzillament grandios. Greer Grimsley és un baríton amb una gran veu i va assumir un Kurwenal de mitjans sobrats, potser fins i tot excessius per a l'amic de Tristany, al costat del Melot del sempre eficaç Francisco Vas. Curiós que la lectura escènica d'Ollé converteixi la mort de Tristany en un accident involuntari per part del confident del rei. Engolat però complidor Jorge Rodríguez Norton en el doble paper de pastor i jove marinero i correcte el timoner de Germán Olivera. Gran nit d'òpera, amb relativament poca tensió a aquell inici de tercer acte! bastants bravos i moltes, moltes ganes de sentir grans veus al servei d'un gran drama musical i en el marc d'un molt bon espectacle. [embedded content]

Iréne Theorin i Stefan Vinke al tercer acte de *Tristan und Isolde* al Liceu.

Miércoles, 29 de noviembre de 2017

La soprano Iréne Theorin destaca en el muntatge d'Àlex Ollé de *Tristan und Isolde* 'Tristan und Isolde' Gran Teatre del Liceu. 28 de novembre Wagner va emprar el terme Handlung , traduïble com a acció, per definir *Tristan und Isolde* , una obra en la qual, curiosament, lacció exterior es redueix a la mínima expressió per concentrar-se en levolució espiritual de dos amants en el seu viatge cap al país on la llum del sol mai brilla, allà on Tristan convida Isolde a seguir-lo, un món nocturn on podran consumar el seu amor lluny de les fal·làcies del dia. El poderós simbolisme de la nit és un dels eixos de la producció d'Àlex Ollé, que desplega tota la força suggestiva del decorat d'Alfons Flores, reforçat per les llums d'Urs Schönebaum i els vídeos de Franc Aleu (el vestuari de Josep Abril, per contra, és duna asèptica neutralitat). A lacte primer, el gir imperceptible de la plataforma que exerceix de vaixell, amb el rerefons donades contínues, té el contrapunt del descens gradual d'una gran esfera, la lluna que presideix lamor dels protagonistes i que a lacte segon serà el marc, en el seu interior còncav, de la seva climàtica trobada. Serà el moment en què les imatges d'Aleu es mostraran més evocadores, en especial les flames que envolten els dos amants en èxtasi. Un cop girada, el pes ominós de lesfera dominarà el deliri de Tristan i la transfiguració d'Isolde, units definitivament sota la mirada de la lluna. És la càrrega visual del muntatge la que, al capdavall, domina per sobre d'una direcció dactors sense sorpreses, amb algun detall dinecessari prosaisme (Isolde desendollant els focus, unes escenes dacció no gaire ben resoltes). La partitura de Wagner demana del director d'orquestra pensar en paràgrafs llargs, en grans arcs que sostinguin tota l'arquitectura. La versió de Josep Pons va ser rica en moments de gran expressivitat, en escenes resoltes amb un detallisme del tot admirable (per exemple, el plany del rei Marke), i amb una resposta efectiva de l'orquestra. Un preludi esmorteït ja va donar pistes del que va faltar a aquesta lectura: largamassa que donés cohesió a l'edifici i que evités les discontinuïtats en el discurs. Aclamada ja com a Isolde al Liceu durant l'última visita de Bayreuth, Iréne Theorin va tornar a imposar la seva veu opulenta en un explosiu acte primer; i si en el segon es va refugiar en excés en un cant confidencial que no acabava de traspassar la barrera, en el tercer va treure el fre fins a una transfiguració d'alta càrrega emocional. En canvi, lacte primer de Stefan Vinke va ser preocupant, a causa d'un timbre poc grat i una afinació millorable. Per sort, aquest Tristan més còmode en les expansions heroiques es va anar centrant a mesura que avançava la representació, amb forces més que suficients (el tall en el duo de lacte segon hi devia ajudar) per fer justícia a la terrorífica agonía del protagonista. La Brangäne de Sarah Connolly va lluir amb un fraseig meticulós i una encarnació compassiva, mentre que Albert Dohmen va ser un Marke daccents punyents, i Greer Grimsley, un Kurwenal apropiadament emfàtic. Limpecable Melot de Francisco Vas, un desigual Jorge Rodríguez Norton com a Jove Mariner i Pastor i el complidor Timoner de Germán Olvera completaven lequip daquesta notable representació.

Hechizo wagneriano en el Liceo

Miércoles, 29 de noviembre de 2017

Iréne Theorin triunfa en el poético Tristán e Isolda firmado por Josep Pons y Àlex Ollé La fuerza de Tristán e Isolda nace y muere en la orquesta. En su revolucionaria partitura, Richard Wagner marcó el devenir de la ópera con geniales hallazgos que Josep Pons reveló con finura y transparencia al frente de la orquesta del Liceo; el gran rendimiento en el foso aseguró el pulso del relato wagneriano cuatro horas que conducen al éxtasis lírico- en una poética producción de Àlex Ollé, de La Fura dels Baus. Triunfó como memorable Isolda la soprano sueca Iréne Theorin. El tenor alemán Stefan Vinke no estuvo fino, pero mantuvo el tipo como Tristán. Tras dos versiones en concierto una histórica, en 2012, con la compañía del Festival de Bayreuth, dirigida por Peter Schneider, con Theorin como inolvidable Isolda, y la otra, lamentable en lo vocal, dirigida en 2015 por Valery Gergiev al frente del Mariinsky de San Petersburgo-, ya tocaba un Tristán escenificado. Ha habido suerte. Voces poderosas, respuesta orquestal rica en dinámicas y sombríos colores, atenta a los finos matices que pide Pons, y la poesía y magia visual del montaje, procedente de la Ópera de Lyon, entusiasmaron al público. Felizmente recuperada de las secuelas del accidente en las calles de Macerata que el pasado verano la obligaron a cancelar sus actuaciones, Theorin consiguió un nuevo y emocionante triunfo en el coliseo de la Rambla dando vida a Isolda con colores vocales y variedad de matices tan intensos como su sentido dramático. Hay emoción y valentía en su canto, con un control de medios que le permite culminar la velada con una Muerte de amor de commovedora expresividad. Stefan Vinke afrontó la inclemente tesitura de Tristán con sólidos recursos y aguantó el tipo, pero la voz no es muy atractiva y su afinación, dudosa en algunos pasajes. Ganaron las voces femeninas en esta producción, con una cálida y emotiva Brangäne a cargo de la mezzosoprano británica Sarah Connolly. El commovedor Rey Marke del bajo-barítono alemán Alberth Dohmen y el valiente y sonoro Kurwenal de su colega de cuerda, el estadounidense Greer Grimsley, mantuvieron alto el nivel de un cohesionado reparto completado por los tenores Francisco Vas y Jorge Rodríguez-Norton y el barítono Germán Olvera. Ollé envuelve los sentimientos de los personajes en un marco visual cargado de simbolismos, con videoproyecciones de Franc Aleu, algo frío; no es mala opción en obra tan cargada de pasiones en el foso. La escenografía de Alfons Flores enmarca la acción en una gigantesca semiesfera que se convierte en una gran luna en el primer acto, se transforma en el castillo de Marke en el segundo y acaba siendo una pesada losa que carga Tristán en el tercero y último acto. Atractivo vestuario de Josep Abril, estupenda iluminación de Urs Schönebaum.

Un brillant Tristan und Isolde afina la temporada del Liceu

Miércoles, 29 de noviembre de 2017

Antoni Garcés. Barcelona Tristan und Isolde és segurament lòpera que representa de manera més clara els ideals wagnerians, és en aquesta obra on totes les afirmacions de Wagner sobre el què havia de ser lòpera es porten fins a lúltim extrem. Tristan und Isolde sempre sha considerat com una frontera en la història de lòpera, com la porta a tota la música del segle XX, a latonalitat. I és que Wagner va buscar un llenguatge completament nou per expressar allò que ell creia que mai shavia pogut reflectir en la música: l'amor real. A Tristan und Isolde, Wagner no ens parla de l'amor pur, innocent i idealitzat que ens mostren totes les òperes precedents. El que es veu en aquesta obra és un amor real, apassionat i que porta a les seves víctimes a una agonia i alhora a un èxtasi que no tenen cap moment de descans fins al desenllaç. Tristan und Isolde es va escriure entre 1857 i 1859, interrompent la composició de Lanell del Nibelung, i suposa un trencament amb tot el que el compositor alemany havia escrit fins al moment. La tensió que comença a la quarta nota de la òpera no trobarà resolució fins a la última nota, quatre hores després i és aquest tour de force emocional al que ens sotmet Wagner el que la fa una obra única i impossible dimitar. La música de Tristany és a estones agitada, a estones austera i en molts moments té un lirisme profundament romàntic que al teatre envolta l'espectador com si es tractés donades. El Liceu, com gairebé sempre que proposa Wagner, ha dissenyat amb molta cura i amb tots els mitjans, un equip de cantants i una producció de primer nivell, assolint l'excellència que fins ara en aquesta temporada no havíem pogut veure. Per a aquest Tristany, sha triat a alguns dels millors cantants wagnerians de l'actualitat i sha buscat unes direccions musical i artística de qualitat. El tenor alemany Stefan Vinke interpreta el paper de Tristany. Vinke va debutar al Liceu la temporada 2014/15 cantant el Siegfried, també de Wagner, amb el que va obtenir un gran èxit. El seu Tristany no és l'ideal però si un dels millors que es poden escoltar en l'actualitat i segurament Vinke és el cantant que arriba més sencer al final de lòpera. L'extrema exigència del paper, que va en augment a mesura que l'obra avança, arriba a fer patir en el tercer acte on el tenor alemany sentrega totalment per a poder fer front a la dificilíssima partitura. La veu no és un prodigi de bellesa però la seva interpretació sempre va en augment i no hi ha cap defalliment, cosa que no és gens fàcil. Irene Theorin és sens dubte una de les Isoldes de referència de l'actualitat. Les seves interpretacions de les òperes de Wagner estan sempre plenes d'una gran sensibilitat i una gran quantitat de matisos. La seva veu és perfecta per fer front al paper d'Isolde i la interpretació que en fa és senzillament espectacular. Els aguts estratosfèrics perfectament afinats, els pianíssims gairebé xiuxiuejats però alhora perfectament audibles i una interpretació referencial del Liebestod es van merèixer una gran ovació del públic al final de la representació. Albert Dohmen, un altre cantant wagnerià de referència, interpreta el paper del rei Marke, un personatge d'una gran noblesa i austerioritat. El rei Marke té un paper que pot semblar menor en comparació als dels dos protagonistes però que és essencial en l'obra. Dohmen fa una molt bona interpretació

del personatge amb una veu completament wagneriana i li dóna al personatge la presència escènica que requereix en les dues intervencions que té, de cabdal importància i gran bellesa. Sarah Connolly és Brangäne, la nodrissa dlsolda. La cantant britànica fa una bona interpretació del paper. La seva veu és bonica i al primer acte la compenetració amb Theorin és total. L'altre gran moment per a Brangäne són els advertiments durant el duet damor del segon acte i és en aquest moment en el que a Connolly li ha faltat una mica de presència. El cantant nordamericanà Greer Grimsley és Kurwenal, amic de Tristany. El baix-baríton fa una molt bona interpretació del paper, donant una gran rèplica a Tristany durant la llarga agonia del tercer acte. Francisco Vas interpreta molt correctament el paper de Melot i Jorge Rodríguez Norton i Germán Olvera interpreten els paper de Pastor i jove mariner i Timoner respectivament. Un dels principals aspectes de Tristan und Isolde és sens dubte lorquestra. Josep Pons senfrontava al grandíssim repte de dirigir aquesta òpera i de fer sortir a lorquestra de la dinàmica decebedora amb la que havia començat la temporada. El director musical titular del Liceu ha tornat a demostrar que és amb ell amb qui lorquestra del Liceu ofereix les millors interpretacions i tot i que hi va haver un moment de caos en els metalls a l'inici del segon acte i alguna petita errada durant la funció, lorquestra va oferir un so molt bo, especialment les cordes. La direcció de Pons és, com totes les seves direccions de Wagner, molt interessant. Sallunya de les versions més clàssiques i brillants com les històriques de Karl Böhm o Herbert von Karajan i sapropà més a versions amb un caràcter més líric. El preludi del tercer acte, que ja és demolidor per si mateix, és sota la direcció de Pons, d'una grandíssima bellesa. Segurament en les properes funcions tots els petits desajustos a lorquestra saniran corregint però segueix sent necessari que Josep Pons dirigeixi més òperes cada temporada al teatre del qual n'és director titular. La interpretació en off del cor masculí sota la direcció de Conxita García va ser correcta sense mes en una òpera on la presència coral és molt reduïda. La producció d'Àlex Ollé (La Fura dels Baus) és molt estàtica fins al punt de lavorriment a nivell escènic. És cert que el més important daquesta òpera és la música però la monumental escenografia d'Alfons Flores no dóna tot el joc que s'espera d'una peça tan gran i vistosa i es converteix en un objecte decoratiu que serveix únicament de fons. Sembla que el Liceu es posa les piles després d'un inici de temporada gèlid. Aquest Tristany és sens dubte un dels millors que es pot veure al món en aquests moments i per això no hi ha excusa per no apropar-se al teatre de les Rambles a gaudir de Wagner en la seva màxima expressió.

Tristan und Isolde / Richard Wagner / Gran Teatre del Liceu / Director descena: Àlex Ollé / Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre Liceu / Director musical: Josep Pons / Intèrprets: Stefan Vinke, Albert Dohmen, Irène Theorin, Greer Grimsley, Francisco Vas, Sarah Connolly, Jorge Rodríguez Norton i Germán Olvera / 28 de novembre de 2017 / www.liceubarcelona.cat

Un redondo e hipnótico 'Tristán e Isolda'

Miércoles, 29 de noviembre de 2017

Una gran Irène Theorin y un resistente Stefan Vinke triunfan en el simbolista montaje de Àlex Ollé de la ópera de Wagner, con atinada dirección musical de Josep Pons Menos es más. , a cargo Àlex Ollé de La Fura y con inspirada dirección musical de Josep Pons, enmarcó la torturada historia de amor de los héroes de una ópera que revolucionó el drama musical. Esta producción, estrenada en Lyón en el 2011, renunció desde el primer momento al lenguaje coreográfico en una pieza de escasa acción para centrarse en el trabajo dramatúrgico de los personajes y dejando todo el poder descriptivo a la música. El resultado de esta versión de gran carga simbólica ha sido tan redondo como la esfera de 5,2 toneladas que preside la escena. El efecto hipnótico de la utilización de este imaginativo artefacto de Alfons Flores mantuvo al público en tensión durante la larga función. El Liceu aplaudió esta apuesta, pero sobre todo a la imponente Irène Theorin y al sólido Stefan Vinke, al frente de un gran reparto. El viaje hacia interior de los protagonistas de este monumento al amor de Wagner alcanza cotas muy elevadas en una puesta en escena que fusiona equilibradamente todas las disciplinas. La propuesta pone el acento en el trabajo de los cantantes, un elenco compuesto por habituales de Bayreuth a los que desde la solidaridad orquestal, controlando la carga decibélica para no sobrepasarlos, se protege desde el primer minuto. Hay muy buenas ideas en el montaje maravillosamente iluminado por Urs Schönebaum, en un plausible esfuerzo para focalizar la evolución psicológica de los primeros antagonistas y posteriormente amantes y de dar sentido a las transiciones entre los mundos de la noche y el día tan importantes en esta historia. En el primer acto, una plataforma ambienta la travesía del barco capitaneado por Tristán que debe llevar a Isolda a Cornualles para esposarse con el rey Marke. En un fondo oscuro se proyectan imágenes alusivas al relato hasta que acaba apareciendo la mitad del redondel convertido en luna. En el segundo se muestra el interior del castillo del rey donde los protagonistas viven aislados del exterior el éxtasis del amor puro propiciado por un brebaje. Sutiles proyecciones de Franc Aleu, que reflejan el mundo íntimo de los amantes, completan esta visión de su psique al que contribuye el renovado vestuario de Josep Abril. En el último acto el artefacto da un giro de 180º para mostrar la agonía del herido héroe que espera a la princesa antes de morir. Es un espacio desolado con la esfera simbolizando el peso que cae sobre un ser desprotegido. Ejercicio de resistencia En una ópera con largos monólogos y dúos, cargados de reflexiones filosóficas inspiradas en Schopenhauer, el esfuerzo de los cantantes es un verdadero ejercicio de resistencia. Vinke (Tristán), que ya mostró esta cualidad en un recordado Siegfried en el Liceu, llegó a su agónico final con heroica plenitud. Empezó algo dubitativo pero fue creciendo en el largo dúo amoroso hasta demostrar que es uno de los grandes en este agotador rol. Theorin (Isolda) no hizo más que confirmar su categoría, administrando muy bien los recursos. Muy expresiva, transmitió toda la emoción de su personaje con una riqueza de matices y unos pianísimos maravillosos alcanzando la cumbre en el impresionante Liebestod.

Mié, 29 de nov de 2017 19:43

Audiencia: 739.781

Ranking: 7

VPE: 5.016

Página: 2

Tipología: online

Albert Dohmen merece un sobresaliente como rey Marke y Sarah Connolly ofrece una impecable lección de estilo como Brängane. Un Greer Grimsley de gran presencia escénica y poderío da vida a Kurwenal, y Francisco Vas (Melot), Jorge Rodríguez Norton y German Olvera están a la altura de sus papeles. La orquesta responde al reto con una cuerda bien ensamblada y con el esforzado comportamiento del resto de las secciones y del oculto coro. Josep Pons vuelve a brillar con Wagner desde el podio.

Jue, 30 de nov de 2017 02:03

Audiencia: 84.093

Ranking: 6

VPE: 404

Página: 1

Tipología: online

La nit és dels amants

Jueves, 30 de noviembre de 2017

Tristany i Isolda potser és la més bella de totes les òperes de Wagner, que va expressar-hi de manera culminant l'esperit la concepció literària de la passió amorosa a Occident: una pulsió indominable i fatal (el filtre) que es nodreix de la impossibilitat, safirma en contra de les normes socials i així sacull a la protecció de la nit. I si els seus dos protagonistes beuen el filtre damor que els lliga més enllà de la mort, la música wagneriana encén la passió per ella mateixa. Amb una proposta escènica de La Fura dels Baus, la participació fonamental d'Irène Theorin, una de les grans sopranos wagnerianes dels nostres temps, i una orquestra del Liceu que, amb la direcció de Josep Pons, sembla capaç cada cop més d'afrontar la complexitat i exigències de la música wagneriana, Tristany i Isolda ha tornat per apassionar-nos novament i així transportar-nos i trasbalsar-nos. La soprano sueca va encarnar Isolda amb una veu sempre en plenitud i expressiva. Al seu costat, a la nit de l'estrena, el tenor alemany Stefan Vinke va anar-se afermant en la seva interpretació de Tristany, sobretot a partir del commovedor duet amb Isolda del II Acte. Totes les altres veus són notables, però mereix destacar-se la del baix-baríton Albert Dohmen encarnant de manera imponent el magnànim Rei Marke. Pel que fa a la direcció escènica d'Àlex Ollé (la Fura dels Baus), potser li pesa una certa rigidesa o fins un cert estatisme. Una gran esfera (potser la lluna, partida al II Acte per simbolitzar el castell/presó de Marke o del món del qual volen escapar els amants) domina a l'escenari creant-s'hi bells moments, però a vegades efectes visuals obvis en relació amb els sentiments dels personatges.

Jue, 30 de nov de 2017 03:08

Audiencia: 456.405

Ranking: 7

VPE: 2.560

Página: 1

Tipología: online

Tristán e Isolda en el Liceu: El amor es para los lunáticos

Jueves, 30 de noviembre de 2017

Irène Theorin triunfa como Isolda en la producción de Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, una atmósfera espacial y nocturna de donde sale a borbotones el amor cósmico y psicológico de los personajes. Tristán e Isolda es una ópera que pone a prueba casi todo. A los dos protagonistas, que tienen que hacer un titánico esfuerzo vocal no para brillar sino para sencillamente sobrevivir. A los directores de escena que quieran representarla, ya que la trama parece a grandes rasgos extremadamente simple y sin posibilidades dramáticas. A la orquesta, que es un personaje en sí mismo y tiene la gran responsabilidad de ponerle entrañas al espectáculo. Pero también al público, que sabe que va al teatro casi para entrar a vivir. La obra maestra, de Richard Wagner, dura cuatro horas y media (con dos descansos). En ellas, los protagonistas cantan sobre el amor cósmico. En otras palabras: un 'planazo' para aquellos que busquen emociones procesadas, instantáneas y que poder explicar en 30 segundos al día siguiente en el trabajo. El Liceu de Barcelona, procedente de la Ópera de Lyon y originalmente estrenada hace poco más de siglo y medio, para reivindicar precisamente todo lo que no se puede contar, pesar o medir con parámetros clásicos. El director de escena, Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, introdujo en el escenario una monstruosa semiesfera de 5,2 toneladas creada por Alfons Flores, que por momentos evocaba la luna y sus cráteres, la Estrella de la Muerte de Star Wars, algún planeta desconocido o un vertedero espacial. La sensación de amplitud creada fue enorme y logró dejar espacio a la noche, entendida en la obra como el refugio íntimo de los amantes, y, sobre todo, a Tristán e Isolda para que cantasen durante horas a los límites del amor. En realidad, el tiempo era lo de menos, porque con esta obra, en la caja escénica el tiempo se hace más denso y hasta viscoso para tratar de envolver al espectador. "Menos es más" Esta producción lo consigue en muchos momentos, por una parte porque la escena acompaña. La puesta en escena no interfiere, no molesta. Parece una gran paradoja, pero es un gran acierto. Podría pensarse que en una obra en la que en realidad hay muy poca acción, la escena debería convertirse en un personaje. Que deberían pasar muchas cosas todo el tiempo para que el espectador no se aburra, pero es justo lo que Ollé quería evitar. "Menos es más", explicaba al presentar la ópera. La luna de Ollé es estética y no un elemento dramático. Pretende crear una atmósfera esclava del amor de los lunáticos, a veces totalmente enajenados ("se acerca el rey", le dicen a Tristán; "¿qué rey?", responde él) y a veces fatalmente lúcidos sobre su destino. En Tristán e Isolda no hay término medio. Se viene a disfrutar o a sucumbir. La obra es, en realidad, un chute de amor romántico que, en línea con la época en la que la compuso Wagner, toma una trama mítica y medieval para sublimar a los personajes hasta trascenderlos. Es un drama psicológico y filosófico. Sólo así se entienden los múltiples coqueteos con la muerte como sello definitivo de un amor eterno. Sólo así se entiende la absoluta evasión de los personajes, fundidos en una reflexión más sobre el amor mismo que sobre el que ellos sienten en primera persona. Un reparto de gran nivel La escena, la iluminación o las proyecciones hubieran servido

Jue, 30 de nov de 2017 03:08

Audiencia: 456.405

Ranking: 7

VPE: 2.560

Página: 2

Tipología: online

de poco sin el reparto de gran nivel en el que destacó por encima de todos Iréne Theorin. La soprano sueca encarna a una Isolda sobresaliente, sólida y con gran personalidad musical, especialmente en el primer acto, su prueba de fuego. Da la impresión de que Theorin podría acabar una función y repetirla acto seguido sin que se le moviese un pelo. Todo ello pese a que por los requisitos y duración de la partitura las Isoldas solventes se cuentan con los dedos de la mano. Menos afortunado estuvo el tenor Stefan Vinke, un Tristán muy desdibujado en el segundo acto, con serios problemas para encontrar su lugar y la afinación. Llegó a tiempo para redimirse en el tercero, aunque para algunos espectadores fue demasiado tarde, según se pudo comprobar en gestos de desaprobación en los saludos finales. Vinke acabó resistiendo con estoicismo a las demandas del papel, que ya no es poco. Albert Dohmen, que encarnaba al rey Marke, se llevó una de las ovaciones de la noche por su interpretación sólida como una roca pero al mismo tiempo emotiva. Greer Grimsley (Kurwenal, escudero de Tristán, y La trama es sencilla: Isolda y Tristán se enamoran por efecto de una pócima mientras se dirigen en un barco a Cornualles, donde él tiene que entregarla al rey Marke. Viven su amor hasta que son sorprendidos por el monarca. Tristán se vuelve a su castillo donde aguarda desconsolado la muerte y a Isolda, que acaba llegando. Pero las cartas están echadas y ambos mueren. Un siglo y medio después, Tristán e Isolda vive en un amor que sigue despertando las sensaciones más íntimas, esenciales y universales, aquí o en la luna. (Tristan und Isolde, de Richard Wagner en el Liceu de Barcelona)

Jue, 30 de nov de 2017 03:44

Audiencia: 1.774.232

Ranking: 7

VPE: 12.455

Página: 1

Tipología: online

Veneno wagneriano

Jueves, 30 de noviembre de 2017

Tristan und Isolde Intérpretes: Iréne Theorin, Stefan Vinke, Albert Dohmen, Sarah Connolly, Greer Grimsley, Francisco Vas, Jorge Rodríguez Norton, Germán Olvera. Simfònica i Cor del Liceu. Dir. Cor: C. Garcia Dirección Musical: Josep Pons Dirección de escena: Morir de amor en ópera significa Tristan und Isolde. La ópera más visionaria de las del prestidigitador musical Richard Wagner. Éxito y parabienes en el ... Iniciar sesión

Uno de los momentos finales de Tristán e Isolda, de Wagner, en el Liceu de Barcelona.

Jueves, 30 de noviembre de 2017

Iréne Theorin triunfa como Isolda en la producción de Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, que con una bola gigante crea una atmósfera espacial y nocturna de donde sale a borbotones el amor cósmico y psicológico de los personajes. *Tristán e Isolda* es una ópera que pone a prueba casi todo. A los dos protagonistas, que tienen que hacer un titánico esfuerzo vocal no para brillar (lo consigan o no) sino sencillamente para sobrevivir. A los directores de escena que quieran representarla, ya que la trama parece a grandes rasgos muy simple y sin posibilidades dramáticas. A la orquesta, que es un personaje en sí mismo y tiene la gran responsabilidad de ponerle entrañas al espectáculo. Pero también al público, que sabe que va al teatro casi para entrar a vivir. La obra maestra, de Richard Wagner, dura un poco más de cuatro horas y media (con dos descansos). En ellas, los protagonistas cantan sobre el amor cósmico. En otras palabras: un 'planazo' para aquellos que busquen emociones procesadas, instantáneas y que poder explicar en 30 segundos al día siguiente en el trabajo. El Liceu de Barcelona , procedente de la Ópera de Lyon, para reivindicar precisamente todo lo que no se puede contar, pesar o medir con parámetros clásicos. El director de escena, Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, introdujo en el escenario una monstruosa semiesfera de 5,2 toneladas creada por Alfons Flores. Por momentos evocaba la luna y sus cráteres, la Estrella de la Muerte de Star Wars, algún planeta desconocido o hasta un vertedero espacial. La sensación de amplitud creada fue enorme y logró dejar espacio a la noche, entendida en la obra como el refugio íntimo de los amantes. Permitió centrarse en *Tristán e Isolda* para que cantasen sin ataduras y durante horas a los límites del amor. En realidad, el tiempo era lo de menos. En esta obra, en la caja escénica el tiempo se hace más denso y hasta viscoso para tratar de envolver al espectador. "Menos es más" La producción lo consigue en muchos momentos, por una parte porque la escena acompaña. La puesta en escena no interfiere, no molesta. Parece una gran paradoja, pero es un gran acierto. Podría pensarse que en una obra en la que en realidad hay muy poca acción, la escena debería convertirse en un personaje. Que deberían pasar muchas cosas todo el tiempo para que el espectador no se aburra. Es justo lo que Ollé quería evitar. "Menos es más", explicaba al presentar la ópera. La luna de Ollé es estética y no un elemento dramático. Pretende crear una atmósfera esclava del amor de los lunáticos, a veces totalmente enajenados ("se acerca el rey", le dicen a Tristán; "¿qué rey?", responde él) y a veces fatalmente lúcidos sobre su destino. En *Tristán e Isolda* no hay término medio. Se viene a disfrutar o a sucumbir. La obra es, en realidad, un chute de amor romántico que, en línea con la época en la que la compuso Wagner, toma una trama mítica y medieval para sublimar a los personajes hasta trascenderlos. Es un profundo drama psicológico y filosófico. Sólo así se entienden los múltiples coqueteos con la muerte como sello definitivo de un amor eterno. Sólo así se entiende la absoluta evasión de los personajes, fundidos en una reflexión más sobre el

Jue, 30 de nov de 2017 04:27

Audiencia: 456.405

Ranking: 7

VPE: 2.560

Página: 2

Tipología: online

amor mismo que sobre el que ellos sienten en primera persona. Un reparto de gran nivel La escena, la iluminación o las proyecciones hubieran servido de poco sin el reparto de gran nivel en el que destacó por encima de todos Iréne Theorin. La soprano sueca encarna a una Isolda sobresaliente, sólida y con gran personalidad musical, especialmente en el primer acto, su prueba de fuego. Da la impresión de que Theorin podría acabar una función y repetirla acto seguido sin que se le despeinase un solo pelo. Todo ello pese a que por los requisitos y duración de la partitura las Isoldas solventes se cuentan con los dedos de la mano. Menos afortunado estuvo el tenor Stefan Vinke, un Tristán muy desdibujado en el segundo acto, con serios problemas para encontrar su lugar y la afinación. Llegó a tiempo para redimirse en el tercero, aunque para algunos espectadores fue demasiado tarde, según se pudo comprobar en gestos de desaprobación en los saludos finales. Vinke acabó resistiendo con estoicismo a las demandas del papel, que no es poco. Albert Dohmen, que encarnaba al rey Marke, se llevó una de las ovaciones de la noche por su interpretación sólida como una roca pero al mismo tiempo emotiva. Greer Grimsley (Kurwenal, escudero de Tristán, y La trama es sencilla: Isolda y Tristán se enamoran por efecto de una pócima mientras se dirigen en un barco a Cornualles, donde él tiene que entregarla al rey Marke. Viven su amor hasta que son sorprendidos por el monarca. Tristán se vuelve a su castillo donde aguarda desconsolado la muerte y a Isolda, que acaba llegando. Pero las cartas están echadas y ambos mueren. Un siglo y medio después, Tristán e Isolda vive en un amor que sigue despertando las sensaciones más íntimas, esenciales y universales. Aquí o en la luna. (Tristan und Isolde, de Richard Wagner en el Liceu de Barcelona)

«Tristán e Isolda», renovarse a tiempo

Viernes, 1 de diciembre de 2017

«Tristán e Isolda», de Ri Wagner. Stefan Vinke, Albert Dohmen, Iréne Theorin, Greer Grimsley, Francisco Vas... Josep Pons. Àlex Ollé. Gran Teatro del Liceo, 28-XI-2017 La renovación del contrato del director musical del Gran Teatro del Liceo Josep Pons hasta la temporada 2021-22 supone el espaldarazo definitivo del coliseo para asegurarse una Orquesta Sinfónica de un buen nivel internacional cuando estén contratados todos los músicos que se requieren para las plazas vacantes. Por el momento Pons cosechó un nuevo éxito ofreciendo una lectura de «Tristán e Isolda» de un gran nivel musical. Una versión, en conjunto, más lírica que emotiva, con un gran cuidado en la expresividad y en los detalles donde destacó la suntuosidad y la conjunción de las cuerdas, unos metales ajustados y unos vientos muy cuidados. Todo acorde con la excelente escenografía de Alfons Flores y a la inteligente dirección escénica de Àlex Ollé, con una escenografía y vestuario basada en los diferentes matices del blanco y negro, del día y la noche, con multitud de grises gracias también a las excelentes proyecciones de Franc Aleu y a la magnífica iluminación de Urs Schönebaum. Hoy no hay casi ningún heldentenor capaz de asumir la parte de Tristán y Vinke, que no lo es, lo intenta con bastante dignidad a base de una voz poderosa, quizá algo falta de emotividad y armónicos, que fue ganado enteros a lo largo del primer acto para ofrecer un segundo, más reservado, realmente a un gran nivel. Lástima que el tercero sea tan exigente y Skelton hubiese de forzar un tanto su instrumento. A su lado, una Iréne Theorin extraordinaria como una Isolda, capaz de abordar la partitura de principio casi a fin con una voz poderosa pero a la vez muy musical y melódica, siempre atenta a las delicadas inflexiones de la partitura.

Tristán e Isolda en el Liceu: El amor es para lunáticos

Viernes, 1 de diciembre de 2017

Irène Theorin triunfa como Isolda en la producción de Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, que con una bola gigante crea una atmósfera espacial y nocturna de donde sale a borbotones el amor cósmico y psicológico de los personajes. Tristán e Isolda es una ópera que pone a prueba casi todo. A los dos protagonistas, que tienen que hacer un titánico esfuerzo vocal no para brillar (lo consigan o no) sino sencillamente para sobrevivir. A los directores de escena que quieran representarla, ya que la trama parece a grandes rasgos muy simple y sin posibilidades dramáticas. A la orquesta, que es un personaje en sí mismo y tiene la gran responsabilidad de ponerle entrañas al espectáculo. Pero también al público, que sabe que va al teatro casi para entrar a vivir. La obra maestra, de Richard Wagner, dura un poco más de cuatro horas y media (con dos descansos). En ellas, los protagonistas cantan sobre el amor cósmico. En otras palabras: un 'planazo' para aquellos que busquen emociones procesadas, instantáneas y que poder explicar en 30 segundos al día siguiente en el trabajo. El Liceu de Barcelona , procedente de la Ópera de Lyon, para reivindicar precisamente todo lo que no se puede contar, pesar o medir con parámetros clásicos. El director de escena, Àlex Ollé, de la Fura dels Baus, introdujo en el escenario una monstruosa semiesfera de 5,2 toneladas creada por Alfons Flores. Por momentos evocaba la luna y sus cráteres, la Estrella de la Muerte de Star Wars, algún planeta desconocido o hasta un vertedero espacial. La sensación de amplitud creada fue enorme y logró dejar espacio a la noche, entendida en la obra como el refugio íntimo de los amantes. Permitió centrarse en Tristán e Isolda para que cantasen sin ataduras y durante horas a los límites del amor. En realidad, el tiempo era lo de menos. En esta obra, en la caja escénica el tiempo se hace más denso y hasta viscoso para tratar de envolver al espectador. "Menos es más" La producción lo consigue en muchos momentos, por una parte porque la escena acompaña. La puesta en escena no interfiere, no molesta. Parece una gran paradoja, pero es un gran acierto. Podría pensarse que en una obra en la que en realidad hay muy poca acción, la escena debería convertirse en un personaje. Que deberían pasar muchas cosas todo el tiempo para que el espectador no se aburra. Es justo lo que Ollé quería evitar. "Menos es más", explicaba al presentar la ópera. La luna de Ollé es estética y no un elemento dramático. Pretende crear una atmósfera esclava del amor de los lunáticos, a veces totalmente enajenados ("se acerca el rey", le dicen a Tristán; "¿qué rey?", responde él) y a veces fatalmente lúcidos sobre su destino. En Tristán e Isolda no hay término medio. Se viene a disfrutar o a sucumbir. La obra es, en realidad, un chute de amor romántico que, en línea con la época en la que la compuso Wagner, toma una trama mítica y medieval para sublimar a los personajes hasta trascenderlos. Es un profundo drama psicológico y filosófico. Sólo así se entienden los múltiples coqueteos con la muerte como sello definitivo de un amor eterno. Sólo así se entiende la absoluta evasión de los personajes, fundidos en una reflexión más sobre el amor mismo que sobre el que ellos sienten en primera persona. Un reparto de gran nivel La escena, la

Vie, 1 de dic de 2017 11:39

Audiencia: 456.405

Ranking: 7

VPE: 2.560

Página: 2

Tipología: online

iluminación o las proyecciones hubieran servido de poco sin el reparto de gran nivel en el que destacó por encima de todos Iréne Theorin. La soprano sueca encarna a una Isolda sobresaliente, sólida y con gran personalidad musical, especialmente en el primer acto, su prueba de fuego. Da la impresión de que Theorin podría acabar una función y repetirla acto seguido sin que se le despeinase un solo pelo. Todo ello pese a que por los requisitos y duración de la partitura las Isoldas solventes se cuentan con los dedos de la mano. Menos afortunado estuvo el tenor Stefan Vinke, un Tristán muy desdibujado en el segundo acto, con serios problemas para encontrar su lugar y la afinación. Llegó a tiempo para redimirse en el tercero, aunque para algunos espectadores fue demasiado tarde, según se pudo comprobar en gestos de desaprobación en los saludos finales. Vinke acabó resistiendo con estoicismo a las demandas del papel, que no es poco. Albert Dohmen, que encarnaba al rey Marke, se llevó una de las ovaciones de la noche por su interpretación sólida como una roca pero al mismo tiempo emotiva. Greer Grimsley (Kurwenal, escudero de Tristán, y La trama es sencilla: Isolda y Tristán se enamoran por efecto de una pócima mientras se dirigen en un barco a Cornualles, donde él tiene que entregarla al rey Marke. Viven su amor hasta que son sorprendidos por el monarca. Tristán se vuelve a su castillo donde aguarda desconsolado la muerte y a Isolda, que acaba llegando. Pero las cartas están echadas y ambos mueren. Un siglo y medio después, Tristán e Isolda vive en un amor que sigue despertando las sensaciones más íntimas, esenciales y universales. Aquí o en la luna. (Tristan und Isolde, de Richard Wagner en el Liceu de Barcelona)

Vie, 1 de dic de 2017 11:59

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1

Página: 1

Tipología: blogs

Tristany i Isolda: el Wagner més sublim

Viernes, 1 de diciembre de 2017

Richard Wagner va simplificar la estructura daquest drama medieval potser la història d'amor més cèlebre de la literatura universal juntament amb les de Romeu i Julieta i Lancelot i Ginebra i va focalitzar la tensió dramàtica en les dues figures principals de l'obra: el cavaller cònic Tristany i la princesa irlandesa Isolda. Així, els fets externs es redueixen al màxim i l'acció queda concentrada en les tres parts que coincideix amb els tres actes en què es divideix l'òpera: 1) naixement de l'amor de Tristany per Isolda gràcies al beuratge que li ofereix la criada d'Isolda, Brangäne, per comptes d'un verí, com primerament volia Isolda, ja que la princesa estava terriblement ofesa per l'amor no correspost de Tristany; 2) sublimació de l'amor de la parella, la pureza i intensitat del qual farà impossible la seva perdurabilitat en aquest món, i 3) la mort de tots dos amants, ell suïcidant-se i ella morint per amor (*Liebestod*). Seguint la petjada filosòfica d'Arthur Schopenhauer, en aquesta òpera Wagner plasma musicalment el concepte de sublim com a ruptura deliberada i violenta amb la voluntat que genera la nostra ment i que ens impedeix assolir una autèntica dimensió universal del que sentim. Els dos protagonistes, atrapats accidentalment per una poció amorosa, inicien una relació adultera que els condemna al sofriment i a lostracisme, i només la mort podrà satisfer la força, la intensitat i la pureza d'un amor que transcedeix les contingències daquest món. La força i la immensitat daquests sentiments, Wagner els manifestarà a bastament a través d'una música extraordinària. La simplificació de la trama facilita un efecte d'unitat musical que permet al compositor desenvolupar un cert experimentalisme formal, inèdit fins aleshores. En efecte, la història narrada evoca un viatge amb modulacions contínues (podem parlar quasi d'un mar orquestral) en què Wagner jugarà amb els límits de la tonalitat per poder projectar dramàticament un efecte dinseguretat permanent, com insegur per quasi irreals és l'amor dels dos protagonistes. Aquesta unitat musical produirà que no hi hagi un remarcable nombre de Leitmotive a diferència del que passa, per exemple, a la Tetralogia, però que tanmateix el volum orquestral que acompaña tothora el mar fluctuant de sentiments de la parella ens acabi atansant als dos moments climàtics de l'obra a banda de la magnífica obertura i el desvetllament de l'amor de Tristany per Isolda al primer acte (i que recorda molt el desvetllament de Brünnhilde a Siegfried): el cèlebre Liebesnacht del segon acte, o duo d'amor de la parella en què tots dos manifestaran la immensitat i la transcendència del seu amor, i el corprenedor *Liebestod* final d'Isolda (mort d'amor) al tercer acte. La exigència musical d'una òpera daquestes característiques exigeix comptar amb un repertori orquestral i vocal de primera fila, i sembla que aquesta producció de l'Òpera de Lió que ara arriba al Liceu no defraudarà gens en aquest sentit. L'orquestra del Gran Teatre del Liceu la dirigeix el director titular, Josep Pons, la qual cosa garanteix tres trets imprescindibles per a lèxit musical de tota representació: amor per la partitura, idea i criteris musicals clars i una capacitat insuperable per extreure el millor de l'orquestra que dirigeix. D'altra banda, des d'un punt de vista vocal, Isolda serà interpretada per una de les millors sopranos dramàtiques dels

LA DAVALLADA D'ORFEU

<https://ladavalladadorfeu.wordpress.com/2017/12/01/tristany-i-isolda-el-wagner-mes-sublim/>

Vie, 1 de dic de 2017 11:59

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1

Página: 2

Tipología: blogs

darrers temps i una autèntica ídol al Liceu: Irene Théorin, la qual, com tots recordem, va arrasar com a Brünnhilde al Götterdämmerung de fa dues temporades. Al seu costat hi haurà el sempre solvent tenor wagnerià Stefan Vinke en el rol de Tristany (fa tres temporades va interpretar un més que notable Siegfried al Liceu) i el veterà baríton alemany Albert Döhmen, a qui també vam poder veure al Liceu fent d'Holandès a Der Fliegende Holländer la temporada passada, i que ara es posarà en la pell del rei Marke. La resta de repartiment que accompanyarà el trio esmentat són Greer Grimsley en el rol de Kurwenal, Francisco Vas en el de Melot, Sarah Connolly en el de Brangane i Germán Olvera i Jorge Rodríguez Norton en els papers de timoner i de pastor respectivament. A més de lesmentada qualitat de la direcció musical i dels intèrprets cal afegir la sempre imaginativa i agosarada escenografia d'Àlex Ollé (La fura del baus), que sembla que aquest cop ha apostat per una espectacular posada en escena carregada de simbolisme. Un còctel, en definitiva, que sens dubte representa el plat fort de la temporada liceística, això sí, amb el permís de l'Andrea Chénier que herr Jonas Kaufmann ens oferirà a partir del proper mes de març. Fins aleshores, però, res millor que gaudir del Wagner més intens i sublim de la mà dun repertori de luxe.

Vie, 1 de dic de 2017 14:45

Audiencia: 84

Ranking: 3

VPE: -

Página: 1

Tipología: online

Tristan und Isolde

Viernes, 1 de diciembre de 2017

, Richard Wagner Intèrprets: Iréne Theorin, Stefan Vinke, Albert Dohmen, Sarah Connolly, Greer Grimsley, Francisco Vas, Jorge Rodríguez Norton, Germán Olvera Orquestra Simfònica i Cor del Liceu Direcció descena: Àlex Ollé Direcció musical: Josep Pons Gran Teatre del Liceu, 28 de novembre Qui es podria imaginar, després descoltar la superba Tristan und Isolde de Richard Wagner, dirigida per Josep Pons amb l'Orquestra Simfònica i Cor del Liceu, que el compositor alemany va haver de fer mans i mànígues per trobar un teatre on poder representar aquesta òpera. No ho va aconseguir. Va ser Lluís II de Baviera qui la va fer estrenar al Hoftheater de Munic, lany 1865, sota la direcció de Hans von Bülow. Tristany i Isolda és una obra en què la música i la filosofia poètica entren de ple en la dimensió més íntima de la persona humana. Wagner ja ens avisa: el seu primer acord, l'acord de Tristany, tan discutit, tan pensat, tan analitzat, el que fa és dissoldre la tonalitat amb una força i una intensitat, fins llavors, inimaginable. Tota l'orquestra desplega la saviesa wagneriana i es posa al servei de lenyoranza humana per acabar en un dels molts plecs que ens prepara la mort. Aquesta producció d'Àlex Ollé, amb La Fura dels Baus, es desenvolupa amb lentitud, tal i com ho fa Wagner. ©Stofleth La immensa semiesfera grisa (esfera sencera quan es converteix en la lluna), de l'escenògraf Alfons Flores, que està en suspens en un cel fosc on hi brilla Venus (gairebé invisible), crea, amb la impressionant il·luminació d'Urs Schönebaum i la videocreació de Franc Aleu, un ambient de nocturnitat i bellesa absoluta. Al fons es veuen les onades escumoses en moviment dun mar silenciós. Lalentiment amb què la pesant esfera va canviant la seva fesomia corre paral·lelament a la melodia imperativa de la mort i a la solemnitat i l'opulència instrumental de l'orquestra. ©Stofleth Josep Pons mesura, pondera, detalla i exalça la densa textura daquest drama. L'Orquestra Simfònica del Liceu resseguia el gest del director per donar pas a les infinites ondulacions de les melodies embullades per nombroses dissonàncies que no resolen mai en cap to. El repartiment de solistes va ser immillorable. Iréne Theorin, soprano molt vinculada a Bayreuth recordem que la directora del Festival de Bayreuth, Katharina Wagner, era al Liceu- dominava l'escena amb la seva presència vocal. Stefan Vinke, també habitual a Bayreuth, no va estar a la seva altura; no obstant això, en el darrer acte va oferir una interpretació extraordinària. ©Stofleth I seguim amb els fantàstics solistes daquesta versió tan acurada de Josep Pons. Brangäne, en la veu de Sarah Connolly, va ser apassionant, com també el Kurwenal de Greer Grimsley, que mostrà la seva habilitat expressiva amb escreix i Albert Dohmen, com a rei Marke, va endolcir el seu lament. La Tristan und Isolde de Pons i d'Ollé serà inoblidable i històrica. Text: Carme Miró

Tristán e Isolda

Viernes, 1 de diciembre de 2017

Vuelve al escenario del Liceo, donde fue vista por primera vez el 8 de noviembre de 1899. Los mimbres son los de la producción ideada para la Ópera de Lyon por el director de escena Àlex Ollé (La Fura) y el escenógrafo Alfons Flores, una pareja de la que recordamos un brillante y discutible Holandés errante en el Real hace dos temporadas. Parece igualmente brillante -no sabemos si también discutible - su visión de esta ópera de amor y de muerte que se podrá ver a partir de este martes, 28. Emplean una gigantesca semiesfera de 5.200 kilos que corona el escenario, que se convierte en el centro de un universo simbólico . Una estructura que es la luna del primer acto, el castillo del rey Marke en el segundo y la losa que carga Tristán en el tercero. Junto a ella se utiliza una plataforma en movimiento, todo animado por videoproyecciones y encaminado a servir el anhelo wagneriano de la obra de arte total. En verdad, pocas composiciones líricas tan totales, tan ambiciosas, tan redondas, tan extraordinarias como esta ópera estrenada en Múnich en 1865. Es perfectamente representativa de esa pretensión del compositor germano que partía de establecer un discurso musical continuo apoyado en un lenguaje especialmente evolucionado . A mediados de 1865 el músico tenía ya en su mano toda la elocuencia, la potencia y el conocimiento del artista pleno. Pero la nueva partitura era otra cosa. Inicialmente, una ópera fácil de representar, con pocas voces y una estructura musical aparentemente sencilla. Pero desde el Preludio se aprecia que esto no es exactamente así. A partir de ahí se abre un arco en forma de lied con una introducción y un desarrollo que trabaja sobre las variaciones de dos células elementales y expuestas en los dos primeros compases, una melódica de cuatro notas y otra rítmica (breve-larga-breve), que dan lugar a la formación de siete ideas diferentes, que entran a formar parte de la maraña de motivos conductores, los célebres leitmotiven . Sin duda, uno de los puntos de referencia de toda la obra, de toda la música del siglo XIX realmente, es el famoso acorde inicial , definido así por el compositor: Séptima invertida del relativo de la dominante de la dominante. No es un trabalenguas ni un acertijo. Se trata de un acorde constituido por dos intervalos de cuarta aumentada (el célebre tritono o diabolus in musica) o quinta disminuida: La-Mi-Si; tiene su propia simbología: la unión -androginia- de Tristán e Isolda, que son una sola persona, lo que hinca sus raíces en las teorías sufistas: La y Mi llevan a la Transfiguración: Si. La simbología del acorde parece clara: la unión es deseada, pero resulta imposible de realizar. Elenco de altura El Liceo ha reunido a un reparto de bastantes garantías, encabezado por la soprano sueca Irene Theorin y el tenor alemán Stefan Vinke . Ella, con su bruñido metal y su talento dramático, es una de las grandes Isoldas de la actualidad. Él, de menor caudal, poseedor de un timbre no especialmente rico, es un esforzado y digno compañero. A su lado, un magnífico bajo-barítono como Albert Dohmen -Wotan no pocas veces en Bayreuth- encarnará al rey Marke, para el que creemos le falta algo de rotundidad y oscuridad. Brangania es la excelente Sarah Connolly, musical y certera, y Kurwenal el aseado Greer Grismley, quizá no muy lustroso tímbricamente.

Vie, 1 de dic de 2017 20:11

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1

Página: 2

Tipología: online

En el foso, Josep Pons, siempre minucioso, analítico, pulcro y conocedor, estará en su salsa.

El muntatge de Tristan und Isolde és un espectacular exercici de precisió.

Sábado, 2 de diciembre de 2017

I iceu.- Richard Wagner va començar a compondre *Tristan und Isolde* a Zuric, després d'haver fugit de Dresde, com a descans de la Tetralogia, després d'haver acabat el segon acte de *Sigfrid*, quan encara estava casat amb Minna Planner. Es va estrenar a Munic sota la batuta de Hans von Bülow, quan encara estava casat amb Cosima Liszt. Però qui va inspirar la més gran història d'amor prohibit va ser Mathilde Wesendonck, la jove esposa del ric comerciant que havia acollit el músic en la seva fugida. Així per ventura hauríem d'agradir a dona Mathilde bona part del bressol del *Gesamtkunstwerk*, perquè va ser mentre la componia que el músic, poeta, dramaturg va encunyar el terme. *Tristan und Isolde* ho és i el muntatge dirigit per Àlex Ollé ho corrobora, sense interpretacions alienes a l'original, d'una fidelitat absoluta, per una senzilla raó, les obres mestres no ho necessiten, sobretot si la innovació ja és dins, i hi és des del primer acord, anomenat acord *Tristan*, la dissonància perfecta. Tota una declaració de principis. I per això, també per això, Ollé ho posa tot al servei de la història i de la música. Tot és tot. No hi ha res deixat a latzar. El muntatge és un espectacular exercici de precisió, que funciona de principi a fi. La pesada i immensa semiesfera que presideix lescenari és la lluna que testimonia l'inici de la tràgica història en el primer acte. És el castell a Cornualla, en el segon, on la parella consuma el seu amor i es consuma el drama amb la paració del rei Marke i de la mà d'un enfurismat Melot. I en el tercer acte és Kareol, a la Bretanya, la casa pairal d'un agonitzant *Tristà*, i on aniran apareixent tots els personatges, fins a arribar al *Mild und leise wie er lächelt*, més conegut com a *Liebestod*, un colofó que Irène Theorin rubricà amb excel·lència i que va fer esclatar en aplaudiments el Liceu. Una nit memorable i on l'obra total va fer acte de presència. Per descomptat, l'escenografia d'Alfons Flores, però també la videocreació de Franc Aleu, però sobretot em va semblar perfecta la il·luminació, a càrrec d'Urs Schönebau. Però res no tindria sentit sense uns intèrprets que ho arrodonissin tot. Irène Theorin va brodar una *Isolda* d'antologia, potent, dolça, vibrant o desesperada, segons necessitats del guió. Una combinació de bellesa i intensitat imprescindible per dur a bon port qualsevol peça que signi Wagner, que posa a labast de l'orquestra tres moments per al lluïment. Josep Pons al capdavant de l'orquestra ja ha donat al llarg dels anys proves més que evidents amb les partitures de *lalemany* i aquest gran mosaic musical que són els tres Preludis va tornar a demostrar-ho. Stefan Vinke no ho tenia fàcil per destacar i va fer una actuació esforçada i una mica irregular, com cantant per sobre de les seves possibilitats. Per contra, Albert Dohmen com a rei Marke va fer un monòleg antològic, ben secundat per Sarah Conolly com a Brangäne o un molt diàfan Greer Grimsley com a Kurwenal Lliure.- Maria Estuard, de Friedrich von Schiller, dirigida per Sergi Belbel, interpretada per Miriam Alamany, Jordi Banacolocha, Sílvia Bel, Àlex Casanovas, Carles Martínez, Fina Rius i Marc Rius, de dues hores de duració, sobre les cinc que dura l'original, en una esmotxada eclèctica per part del mateix director, que ho converteix en un combat entre les dues actrius protagonistes, Miriam Alamany, com a Isabel I d'Anglaterra, i

Sáb, 2 de dic de 2017 23:25

Audiencia: 5.238

Ranking: 5

VPE: 24

Página: 2

Tipología: online

Sílvia Bel, com a Maria Estuard, reina d'Escòcia i aspirant al tron anglès. Aquesta aspiració, amb totes les seves arrestes, sociològiques, religioses, familiars o polítiques, formen el bessó de la representació. Un escenari situat entre dues grades, que afavoreix poder gaudir de la lluita interpretativa amb tota la seva intensitat i que es converteix en la gran raó de ser de la funció. I potser aquesta circumstància és la que dalguna manera descompensa el conjunt i provoca un decalatge entre les dues protagonistes i la resta. Elles dues vestides d'època, i la resta de manera contemporània. Però no per això. A la funció dels secundaris li manca intensitat, credibilitat, matisos, implicació amb la història. Així i tot, llueixen Fina Rius com a dida de Maria Estuard i Carles Martínez com a baró de Burleigh. Així i tot, el muntatge transcendeix espai i temps i proporciona entre línies més lectures que la de la lluita entre les dues protagonistes.

Dom, 3 de dic de 2017 00:32

Audiència: 475.942

Ranking: 6

VPE: 3.912

Pàgina: 1

Tipología: online

Amor i pèrdua: de Wagner a Julian Barnes

Domingo, 3 de diciembre de 2017

Ciutat Maragda Avui a "Ciutat Maragda" explorem l'amor i el dol en la literatura i en la música. Analitzem la novel·la "Nivells de vida", de Julian Barnes, amb Jordi Puntí i Maria Bohigas; parlem amb la musicòloga Maria Montes sobre la idea medieval de l'amor, i comentem amb el director escènic Àlex Ollé la producció de "Tristany i Isolda", que es pot veure al Gran Teatre del Liceu.

Dom, 3 de dic de 2017 03:18

Audiencia: 1.774.232

Ranking: 7

VPE: 12.455

Página: 1

Tipología: online

Un pacto por Barcelona

Domingo, 3 de diciembre de 2017

Katharina Wagner, directora del festival de Bayreuth y nieta del compositor, asistió el martes al estreno de *Tristan und Isolde* en el Liceu. En el brindis en el Saló dels Miralls confesó que se vio gratamente sorprendida por la sensación de normalidad que se vivía en la Rambla. Donde esperaba ver disturbios se topó con turistas despreocupados y barceloneses apurando el black friday. Tanto temía aterrizar en una Barcelona inflamada de manifestaciones que se planteó alojarse en Lloret ... Iniciar sesión

Lun, 4 de dic de 2017 18:30

Audiencia: 126

Ranking: 3

VPE: -

Página: 1

Tipología: online

Tristan und Irene

Lunes, 4 de diciembre de 2017

Iréne Theorin i Stefan Vinke. © Antoni Bofill TRISTAN UND ISOLDE de Richard Wagner. Stefan Vinke. Iréne Theorin. Greer Grimsley. Sarah Connolly. Albert Dohmen. Francisco Vas. Jorge Rodríguez Norton. Germán Olvera. Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir. musical: Josep Pons. Dir. escènic: Àlex Ollé (La Fura dels Baus). Producció de l'Òpera de Lió. LICEU. 28 DE NOVEMBRE DE 2017. Per Mercedes Conde Pons Després de lèxit amb què va culminar la Tetralogia de Lanell del nibelung de Richard Wagner, el director musical del Gran Teatre del Liceu, Josep Pons, satreveix enguany amb una de les obres més icòniques de tot el repertori operístic, tota una obra mestra musical que es permet apreciar en la seva magnitud sempre que es tingui una gran orquestra i un gran director que nassegurin el manteniment de la tensió i la discursiva dramàtica al llarg de les més de tres hores de música que conté. Parlem, és clar, de Tristan und Isolde, una òpera per a la qual cal comptar també amb un quadre vocal sense fissures. No és inhabitual haver patit en anteriors ocasions els estralls d'una lectura plana i sense profunditat ni una mínima aproximació a la voluntat del compositor, cosa que pot fer absolutament insuportable aguantar les llargues hores de música escrites per Wagner. © Antoni Bofill Tot el contrari del que ha passat en aquesta ocasió, en una versió exuberant en el pla vocal, però també en lorquestral. Lèxit de la feina feta per Josep Pons durant els anys que porta com a titular de l'Orquestra Simfònica del Liceu ja és una realitat fefaent. Si bé es pot ressenyar un inici del preludi del primer acte una mica dubitatiu (parlem de música de cambra en tota regla, cosa que posa l'orquestra en plena exposició), l'orquestra va agafar trempera aviat, atiada per un gest ferm, que va anar in crescendo al llarg de tota la funció i que culminà amb una mort d'Isolde exultant, tant com ho va ser la interpretació de la protagonista. Josep Pons va saber mesurar les dinàmiques, particularment al segon acte, en què el constant moviment dins de la mitja esfera dissenyada per Alfons Flores no afavoria la projecció de les veus de forma homogènia. Les parets feien rebotar el so quan els cantants eren situats tot just al darrere, però en canvi, nengolia el so quan aquests es situaven al bell mig de la mitja circumferència. Si a això, hi afegim la gradació de sfumature, mitges veus, pianíssims i sospirs musicals que ens va regalar la soprano Iréne Theorin en una versió autènticament inoblidable de la coprotagonista de l'òpera, la tasca de Pons es va situar en un doble pla de dificultat: d'una banda, mantenint la tensió del discurs al llarg de l'extens duet damunt del segon acte; de l'altra, contenint els efluvis expressius escrits per Wagner, per tal de no tapar les veus. A la pràctica, només podem lamentar la manca de plenitud expressiva en el màgic moment de l'avertiment de Brangäne; personalment, un dels moments més encisadors de tota l'òpera. A redós de lapunt sobre la soprano sueca, Iréne Theorin, cal aprofundir en el fenomen artístic que representa. I més encara tenint present el recent procés de convalescència a què sha hagut de sotmetre arran de l'accident viscut l'estiu passat a Macerata. Parlem d'una cantant sense parió, una Isolde de cap a peus, en què la transfiguració del personatge en la

Lun, 4 de dic de 2017 18:30

Audiència: 126

Ranking: 3

VPE: -

Pàgina: 2

Tipología: online

cantant/actriu es produeix de forma insòlita. Resulta difícil imaginar Isolde amb una altra veu, un altre físic, una altra expressivitat. Iréne Theorin és la Isolde somiada i això fa que el gaudi amb la seva interpretació sigui màxim. La seva veu i el seu perfil sajusten a la perfecció als requeriments del compositor i la soprano sap mesurar a la perfecció les seves capacitats per arribar pletòrica al tercer acte i oferir un Mild un leise sobreabundant. Lovació, merescudíssima, no va trigar a arribar i va ser unànim. © Antoni Bofill Malgrat que no es pot dir el mateix de laportació musical dStefan Vinke com a Tristan, seria injust no valorar la seva entrega i la fortalesa vocal de què fa gala. El tenor, però, no posseeix un timbre massa atractiu i això desmereix la seva actuació. Superada, però, aquesta percepció que respon únicament a l'àmbit dels gustos personals, cal dir que el tenor dona perfectament el perfil de Tristan, tant físicament com vocalment, tal com va demostrar al llarg de tota lòpera, i culminant amb un tercer acte de gran dignitat. Esplèndida Brangäne en la veu de Sarah Connolly, la mezzosoprano fa gala dun timbre bellíssim i és una partenaire de luxe per a Isolde al primer i al segon actes, amb una invocació al segon acte per a la qual només li va faltar el coixí orquestral. També magnífic va estar el baríton Greer Grimsley com a Kurwenal: veu noble i ben projectada, el cantant va fer sobresortir un personatge sovint menystingut. Va ser un luxe comptar un cop més amb Albert Dohmen, aquest cop en un personatge que li ve com anell al dit, el rei Marke, que va dotar d'una dignitat no sempre atorgada. Les diferents actuacions de Francisco Vas com a Melot, Jorge Rodríguez Norton com a pastor i jove mariner, així com Germán Olvera com a timoner, van resultar encertadíssimes tant en estil com en el perfil vocal dels cantants escollits, tot donant al conjunt musical de lòpera una uniformitat vorejant lexcel·lència en un pla general. © Antoni Bofill La producció de lÒpera de Lió dirigida escènicament per Àlex Ollé compta un cop més amb lequip habitual de La Fura dels Baus: Valentina Carrasco en la col·laboració a la direcció escènica, Alfons Flores en lescenografia, Josep Abril al vestuari, Franc Aleu en la videocreació, i la il·luminació d'Urs Schönebaum. La proposta centra la seva atenció en un semicercle que recorda sospitosament l'estrella de la mort d Star Wars. Al primer acte la figura semicircular de grans dimensions davalla imperceptiblement sobre els caps dels enamorats quan prenen el filtre, un exercici visual que, junt amb la projecció de lepidermis de la lluna, apel·lava inevitablement a un referent cinematogràfic, el film de Lars von Trier Melancolia , que fa servir al seu torn la música de Tristan und Isolde com a banda sonora. Joc interessant que es pot entendre com la inexorabilitat i cruetat de la natura, davant la qual la voluntat no pot fer res (ai lombra de Schopenhauer!), talment com els enamorats viuen el seu amor a causa del filtre pres involuntàriament. Recordem que Brangäne canvia el filtre de la mort pel filtre de amor, un canvi que, tanmateix, té les mateixes conseqüències; des dun punt de vista metafísic, els amants només poden viure en plenitud el seu amor en la mort. El joc visual del primer acte té un efectisme convincent al segon acte, com a pantalla de projecció de elements de la natura que envolten els amants, tot desplegant-se de forma salvatge, com salvatge és el desig dels enamorats. Al tercer acte, lesfera es situa com a llosa dun Tristan moribund, amb una entrada per la qual arriba Isolde, talment un ésser vingut dun altre univers. El referent cinèfil inevitable, sumat a un ús de les llums molt acurat, no poden evitar evocar un ambient galàctic que no està tan lluny als nostres dies d'una percepció daquest amor postromàntic com a propi d'una altra galàxia. No es perdin aquest títol, pot ser el millor de la temporada del

Lun, 4 de dic de 2017 18:30

Audiencia: 126

Ranking: 3

VPE: -

Página: 3

Tipología: online

Gran Teatre del Liceu i tenen l'oportunitat de gaudir-ne fins al 15 de desembre.

Mar, 5 de dic de 2017 10:25

Audiència: 475.942

Ranking: 6

VPE: 3.912

Pàgina: 1

Tipología: online

Catalunya Música ofereix en directe l'òpera "Tristany i Isolda" des del Gran Teatre del Liceu

Martes, 5 de diciembre de 2017

El dijous 7 de desembre, a les 19.00, Catalunya Música transmetrà, des del Liceu, l'òpera "Tristany i Isolda" de Richard Wagner, amb un repartiment amb grans veus wagnerianes encapçalat per Stefan Vincke, Albert Dohmen i Iréne Theorin, entre d'altres, amb el Cor i l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu dirigits per Josep Pons. Els comentaris de la transmissió, que té el suport de l'Obra Social "la Caixa", els farà Jaume Radigales. 05 Des 2017 - 10.15 Aquesta òpera, que forma part de la temporada 2017-2018 del Gran Teatre del Liceu, és una de les aportacions de Catalunya Música a la Temporada Euroradio Premium Concerts de la Unió Europea de Radiodifusió (UER), un prestigiós cicle que recull els millors concerts i òperes d'arreu del món. Per això, aquesta òpera també serà emesa en diferit per Ràdio Nacional d'Espanya, la Radiotelevisió Flamenca de Brussel·les, la Radiotelevisió Portuguesa, la Radiotelevisió Sèrbia, la Ràdio Romanesa, la Ràdio Sueca i la Radiotelevisió Croata. El Gran Teatre del Liceu acull, del 28 de novembre al 15 de desembre, la impactant producció de "Tristany i Isolda" de Wagner dirigida per Àlex Ollé , de La Fura dels Baus, i sota la batuta del mestre Josep Pons . Iréne Theorin i Stefan Vinke encapçalen un repartiment wagnerià de primer nivell amb Albert Dohmen , Greer Grimsley i Sarah Connolly , que ompliran l'espectacular posada en escena que han ideat els també integrants de La Fura Alfons Flores (escenografia), Franc Aleu (videocreació) i Josep Abril (vestuari), juntament amb la il·luminació d' Urs Schönebaum . El Cor i l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu completaran un equip artístic al servei d'una de les més grans històries d'amor i mort mai explicades. Una gegant semiesfera de més de 5 tones corona l'escenari i es converteix en el centre de l'univers simbòlic d'aquest muntatge. Una estructura que serà una gran lluna en el primer acte i que bascularà i començarà un descens progressiu per esdevenir el castell del Rei Marke en el segon acte. En el tercer i últim acte, acabarà convertint-se en la gran llosa que carrega el personatge de Tristany. Aquesta gran semiesfera s'acompanya també d'una plataforma en moviment i de videoprojeccions que potencien la vessant simbòlica del muntatge i els sentiments interns dels seus personatges. Una posada en escena excel·lent de l'equip artístic de La Fura dels Baus que reforça l'ideal wagnerià de voler construir "l'obra d'art total" i que es troba a "l'ADN de La Fura dels Baus com a companyia multidisciplinària", segons ha assegurat Àlex Ollé. "Tristany i Isolda" és la culminació de l'ideari artístic de Wagner. L'obra és, alhora, la traducció musical de la filosofia nihilista d' Arthur Schopenhauer i un homenatge a l'amor del mateix Wagner, que assegurava: "Com que en aquesta vida mai no he sentit la veritable felicitat de l'amor, he d'erigir un monument al més bell de tots els meus somnis, en el qual, de principi a fi, aquest amor ha de saciar-se de fons." L'òpera de Wagner suposa un nou repte per al director musical Josep Pons i per a l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, que s'enfronten a "l'òpera més cambrística del compositor alemany". Una òpera que va obrir camí per les composicions del segle XX i

Mar, 5 de dic de 2017 10:25

Audiencia: 475.942

Ranking: 6

VPE: 3.912

Página: 2

Tipología: online

va revolucionar, amb la seva ambigüitat harmònica, la música tonal. Josep Pons es refereix concretament al coneut com a "acord Tristany" per parlar de "la llavor que destruiria en un futur la tonalitat". Un acord inestable amb el qual juga el compositor alemany per reforçar l'expressió dramàtica de l'obra, per explicar el sentiment dels dos personatges principals i la seva aproximació a l'amor. "Wagner no volia sorprendre musicalment, sinó dramàticament", assegura el mestre Pons. "Tristany i Isolda" és un drama musical en tres actes, llibret i música de Richard Wagner. Una història d'amor, traïció, venjança i mort que ens acosta l'enamorament místic i espiritual al qual s'entreguen els dos protagonistes i que es converteix en un viatge a l'interior de les emocions. Aquesta òpera es va representar per primer cop el 10 de juny de 1865 al Hoftheater de Munic. Al Gran Teatre del Liceu va arribar el 8 de novembre de 1899, on s'ha representat un total de 171 vegades, l'última vegada el 18 de març de 2015. La transmissió en directe d'aquesta òpera estarà disponible durant un mes als webs de Catalunya Música i Catalunya Ràdio . #CatMúsica30 catmusica.cat facebook.com/catmusica twitter.com/catalunyamusica

Mar, 5 de dic de 2017 10:53

Audiencia: 6.076

Ranking: 5

VPE: 31

Página: 1

Tipología: online

Descens a la nit

Martes, 5 de diciembre de 2017

El Gran Teatre del Liceu ratifica la seva reputació wagneriana amb una exitosa producció de *Tristan und Isolde* a càrrec d'Àlex Ollé que compta amb un repartiment de luxe encapçalat per Iréne Theorin i la direcció musical de Josep Pons. *Tristany i Isolda* al Liceu. De totes les històries damor que han plasmat en una partitura, la de *Tristan und Isolde* és, sens dubte, la més remarcable. Precisament amb aquesta òpera va començar la història damor entre Iréne Theorin i el públic del Gran Teatre del Liceu, quan la soprano sueca va interpretar Isolda durant la celebrada visita del Festival de Bayreuth a Barcelona fa ja cinc anys. Una història damor que es va consolidar amb una Tetralogia que va donar lloc a algunes de les representacions més memorables del nou Liceu, i que ara retorna a aquells inicis i els millora. Perquè per molt excepcional que fos la visita de les forces del Turó Verd, amb el seu cor i orquestra de somni, la sensació daquella funció va ser de quedar-se a mig camí. En part per ser en versió concert, però sobretot per uns companys de repartiment irregulars i una direcció musical de Peter Schneider grisa i rutinària poc menys que un crim quan tens a la teva disposició la millor orquestra wagneriana del món i una Isolde de referència. Aquesta vegada, envoltada d'artistes més sensibles, Theorin ha pogut mostrar al públic del Liceu tota la profunditat de la seva concepció del personatge. Escoltar a Theorin cantant Wagner és una experiència reveladora que refuta tots els tòpics sobre les veus wagnerianes. Per la suposada dificultat de les partitures i amb l'exclusa que ja no hi ha veus com abans es toleren les més grans aberracions vocals, però Theorin demostra que amb sensibilitat, una bona tècnica i l'estudi profund de la partitura allò impossible esdevé possible: es pot cantar Wagner de forma expressiva, afinant i sense cridar i tot alhora! El seu commovedor *Liebestod* nés la mostra perfecta: al final de l'òpera, quan moltes cantants ja defalleixen, Theorin no va tenir problemes per realitzar amb precisió el compromès salt final doctava, en un delicat pianissimo que, com la mateixa Isolda, es va dissoldre en el no-res. Però el més remarcable de la seva interpretació va ser el primer acte, vocalment perfecta i amb una immersió absoluta en el personatge. Amb un cant dabassegadora intensitat i ple de matisos, Theorin va exposar totes les inseguretats d'Isolda, revelant que lodi cap a Tristany no és més que amor reprimit. Especialment significativa va ser la seva reacció quan Tristany li ofereix una daga perquè el mati i vengi així finalment la mort de Morold. Segons el text, Isolda la refusa adduint que amb això faria un greuge al rei Marke, però la resposta de Theorin va sonar compungida, com si de cop, ara que té la vida de Tristany a les seves mans, sadonés de com de preuada li és realment. Però l'orgull d'Isolda pot més i a mida que avançava en la resposta el cant de Theorin anava recuperant la determinació inicial. Aquest cop els companys de repartiment van estar a l'alçada, començant per un pletòric Stefan Vinke que va crear un Tristany humà i expressiu, que va evolucionar des d'un cant monolític i distant en el primer acte cap a un d'expansiu i apassionat després de la ingestió del filtre. La química amb Theorin amb qui ja va compartir escenari al Liceu en les dues darreres jornades de la Tetralogia

Mar, 5 de dic de 2017 10:53

Audiencia: 6.076

Ranking: 5

VPE: 31

Página: 2

Tipología: online

va ser evident, tot i que el prodigiós control dinàmic de la soprano el va posar entre les cordes al segon acte, essent probablement la causa dalguns problemes demissió i afinació. Vinke va anar de menys a més, acabant amb un tercer acte desbordant d'energia en el que va mostrar una seguretat vocal quasi insolent. Una energia semblant va exhibir Greer Grimsley com a Kurwenal amb una veu ressonant i ben controlada. Tota una sorpresa va ser la prestació d'Albert Dohmen com a rei Marke, un paper sovint associat a veus més greus. El baix-baríton que tantes alegries ha donat al Liceu com a Hans Sachs i Wotan- es va mostrar vocalment rejuvenit i va emocionar en els seus dos extensos monòlegs amb una línia de cant sòlida i noble que transmetia vivament però amb dignitat el dolor del rei traït. Sarah Connolly , poc inspirada en la seva climàtica advertència durant la trobada furtiva dels dos amants en el segon acte, va estar excel·lent en la resta de les seves intervencions com a Brangäne, mostrant una sincera preocupació per Isolda. Encara que l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu no sigui la de Bayreuth, la versió de Josep Pons està a anys llum de la d'Schneider és respectuosa amb les veus i té un discurs coherent i meditat. A grans trets, la seva concepció defuig l'estaticisme a favor dun ritme dramàtic que no satura per recrear-se en el present o el passat com sí que fan en els seus diàlegs els dos protagonistes- sinó que mira sempre endavant, subratllant la estructura oberta de la música que no reposa mai fins que no arriba la gran apoteosi de la mort d'Isolda. La característica cura amb els detalls de Pons va garantir una transparència admirable i unes cidades sonoritats, en les que remarcava el caràcter sinistre dalguns temes i harmonies, insinuant el tràgic destí de la parella. Va parar especial atenció a proporcionar un coixí sonor tan subtil com fos possible en els moments més recollits, sobretot durant el duet del segon acte, quan Theorin cantava amb un fil de veu quasi inaudible. Exceptuant un parell de passatges lleugerament cacofònics, l'Orquestra va respondre amb seguretat i bon so a les indicacions de Pons, confirmant un cop més el salt qualitatius que es produeix cada cop que ell puja al podi. Un altre dels encerts de la nit fou la proposta escènica d'Àlex Ollé , minimalist, suggerent i efectiva. La latèncio es concentra en els personatges i el seu món interior gràcies a uns escassos elements escènics dissenyats per Alfons Flores que consisteixen en algunes plataformes que seieven des de l'escenari i una gran closca semiesfèrica que cau progressivament damunt l'escenari durant el primer acte i que presideix imponentment els altres dos. La foscor que domina tota la proposta el viatge en vaixell a Cornualla transcorre sota el cel estrellat i Tristany mor també enmig de la foscor- és molt efectiva en termes d'ambientació, però impossibilita la representació visual de la posició entre la nit i el dia que esdevé central en el llarg diàleg del segon acte. En el seu lloc la càrrega simbòlica se li atribueix la closca, amb la posició nit/dia esdevenint interior/exterior. El descens lent i inexorable de la closca, mostrant la seva meitat exterior i amb una imatge de la lluna superposada impossible no pensar en Melancholia de Lars Von Trier-, semblava indicar la inevitable precipitació de la parella cap al seu tràgic destí (la realització daquell desig reprimit que té l'origen no pas en el filtre, sinó en la llunyana primera mirada entre Tantris i Isolda). Però també podia suggerir el viatge que representa per a tots dos el primer acte, des del món públic de la cort i els seus valors celebrats a la matèria de Bretanya- cap al món privat, nocturn, de la intimitat amorosa. En el segon acte aquest viatge ja ha finalitzat i veiem la meitat interior de la closca que representa aquest món privat i dins de la qual, aïllats i protegits, els dos amants canten el seu desig de renunciar a la identitat

Mar, 5 de dic de 2017 10:53

Audiencia: 6.076

Ranking: 5

VPE: 31

Página: 3

Tipología: online

individual i unir-se per sempre per mitjà de la mort. És des de fora de la closca, des del món públic, que Marke irromp per descobrir-los en plena traïció. Ferit i traslladat al seu castell natal per Iamic Kurwenal, al tercer acte veiem Tristany moribund a l'exterior de la closca, que de nou sha girat oferint-nos la cara exterior. Aquest cop una obertura circular deixa passar llum de l'interior, que il·lumina Tristany com un record dolorós del lloc don ha estat expulsat. Precisament per aquesta obertura arriben, massa tard, Isolda i Marke. La primera per guarir-lo, el segon per perdonar-lo i concedir-li de retornar a l'interior, al món privat de la seva unió amb Isolda. La combinació de l'escenografia, amb tota la seva càrrega simbòlica, i la

Mar, 5 de dic de 2017 11:13

Audiencia: 189

Ranking: 3

VPE: -

Página: 1

Tipología: online

Theorin y su imperecedero idilio con el Liceu

Martes, 5 de diciembre de 2017

Circo Críticas En gira Entrevistas Internacional Música Nacional Ópera 05.12.2017 Críticas El Gran Teatre del Liceu acoge una puesta de *Tristan und Isolde* que probablemente se convierta en emblema de toda la temporada. Un trabajo de aquellos en los que todas las disciplinas que intervienen parecen unirse para ofrecer un resultado final categórico y arrebatador. Alex Ollé aporta una visión en la que la intimidad se torna espectacular sin perder nunca de vista ni las necesidades interpretativas ni a los personajes, ni mucho menos al libreto que se trae entre manos. Richard Wagner compuso eine Handlung, un drama musical, y de paso aplicó al terreno amoroso y musical las máximas de la filosofía de Arthur Schopenhauer. El pensamiento llevado a sus últimas consecuencias, un idealismo desaforado y un pesimismo profundo. Así lo ha entendido el director de escena, que se ha rodeado de un equipo que aporta una visión tan profunda y adecuada al material original que consigue acercarse a la *Gesamtkunstwerk* (obra de arte total), que propugnaba el autor. Todos los elementos encuentran un porqué, que no es otro que servir a la pieza representada. La escenografía de Alfons Flores es, junto con el elenco, la gran baza del espectáculo. Un escenario prácticamente vacío con una pantalla sobre la que se proyectarán las olas del mar nos recibe en el primer acto. Una impresionante plataforma giratoria rectangular que será a la vez barco y trampolín, elevación donde se balancearán las pasiones amorosas. Progresivamente, una suerte de cápsula de hormigón irá ocupando la escena. Mundo y universo romántico en el que todo tiene cabida en el segundo acto y desde el interior del que nacerá la tragedia, que expulsará a los protagonistas en el tercero y sobre los que caerá su peso con un portentoso giro de 180 grados. Tanto por su impacto estético como por su capacidad para evocar el espectro amoroso y trágico y por su habilidad para desarrollar narrativamente la pieza, esta construcción se convierte en un milagro de la arquitectura escénica. Fran Aleu ha diseñado una videocreación que amplifica todavía más si cabe el abanico de sensaciones y sentimientos a la vez que multiplica el lugar de la acción. Las imágenes que consigue con sus abismales bosques, evidencian tanto los lugares exteriores como los intrínsecos a los personajes. Nacimiento y descomposición que contrastan con la frialdad del material utilizado para la creación del armazón. El huevo o nido de serpiente como reflejo del trágico y envenenado destino que espera a los protagonistas. El trabajo cómplice y excepcional de la iluminación de Urs Schönebaum consigue plasmar el recorrido interior de cada personaje, además de dotar de la intimidad necesaria y mostrar la oscuridad de la naturaleza romántica de un amor tan desaforado e impenitente. Sería injusto no destacar el vestuario de Josep Abril, que dota de personalidad a los personajes a la vez que los sumerge en su propia oscuridad, siempre adecuándose al tono imperante en la propuesta. Realmente, cuesta imaginar una mejor solución escénica para *Tristan und Isolde*. El elenco es excepcional, desde el timonero Germán Olvera al pastor (y joven marinero) de Jorge Rodríguez Norton. Francisco Vas compone un Melot muy adecuado, que interpreta no sólo el rol cantado, sino que

Mar, 5 de dic de 2017 11:13

Audiencia: 189

Ranking: 3

VPE: -

Página: 2

Tipología: online

muestra una gran ductilidad para moverse por el escenario. Sarah Connolly demuestra su experiencia en música barroca y nos regala una Brangäne conmovedora y omnipresente, siempre colocada en el lugar preciso, tanto vocal como interpretativamente. Lo mismo sucede con el Kurwenal de Greer Grimsley. El barítono para recoger todo lo aprendido en su repertorio para devolvérnoslo en una interpretación sublime y muy emocionante. Pocas veces su rol se escucha tan bien cantado. Igual sucede con el Marke de Albert Dohmen. De la contención expeditiva a la implosión del sentimiento. Sus apariciones en el segundo y tercer acto, respectivamente, resultan impagables. Tristan und Isolde , o lo que es lo mismo Stefan Vinke e Iréne Theorin. Su dueto del segundo acto nos mantiene en un estado elevado durante sus 45 minutos de duración. Vinke se crece en un tercer acto antológico, en el que nos muestra todas las dobleces de su personaje. El tenor realiza una labor que supera incluso nuestras expectativas. Theorin arrasa desde el primer momento que aparece en escena. Perfección es su tercer nombre (el segundo es Isolde). Cuando todavía no nos hemos recuperado de su Brünnhilde en Götterdämmerung, de hace dos temporadas, la soprano dramática provoca un nuevo incendio. Suyo es el mérito, suya es la ópera. Tanto el primer acto, como su Liebestod del tercero. Con ella muere el amor y nos mata a nosotros. No sólo supera las cuatro horas de ópera sino que acrecienta su impacto a cada instante. Uno de los más bellos personajes de la literatura operística interpretados como nunca nadie lo hará. Y una interpretación que nos regala y permite escuchar hasta el más leve suspiro de Isolde. Una capacidad dramática que no conoce techo ni cúpula que consigue crear a su personaje a partir de la naturaleza de un amor que se entrega incondicionalmente, pero no hasta que lo ha recibido. La idea del amor romántico se torna en algo físico e intelectual en la interpretación total de Theorin. Ellos lideran un elenco que por si no tuviera suficiente con la excelencia vocal, se adapta a la perfección a la interpretación corporal y el movimiento escénico que marca Ollé. Sublime trabajo que consigue hacernos vivir la ilusión que no hay opera mejor que Tristan und Isolde ni mejor puesta en escena o interpretaciones posibles que las que recibimos aquí. Finalmente, esta aproximación a Tristan und Isolde será recordada como uno de esos momentos privilegiados que muy de vez en cuando se viven en una casa de ópera. La dirección musical de Josep Pons triunfa desde el primer acorde, el de Tristán, y así durante toda la ejecución de la partitura. Si acaso se le podría reprochar que en algún momento puntual adquiere un protagonismo excesivo y tapa las voces de los intérpretes. La arriesgada apuesta de Ollé sobresale de un modo rotundo por su adecuación al espíritu wagneriano y por su irreemplazable elección de unos intérpretes en estado de gracia. Crítica realizada por Fernando Solla Tags: Albert Dohmen , Àlex Ollé , Alfons Flores , Artes Escénicas , Barcelona , Cor del Gran Teatre del Liceu , Crítica , Franc Aleu , Gran Teatre del Liceu , Greer Grimsley , Iréne Theorin , Josep Abril , Josep Pons , La Fura dels Baus , Ópera , Orquesta del Gran Teatre del Liceu , Richard Wagner , Sarah Connolly , Stefan Vinke , Tristan und Isolde , Urs Schönebaum Volver CONCURSO COMENTARIOS RECIENTES

Tristan und Isolde, o cómo está el servicio

Martes, 5 de diciembre de 2017

Pues aquí estoy, a las 1.02 intentando digerir el bocata que acabo de cenar y las más de cuatro horas de Wagner y es que Wagner tiene eso que no puedes presentarte en el teatro así a pelo, sin tener una mínima idea de lo que te vas a encontrar y tampoco puedes pretender que llegados a casa, después de un empacho musical/emocional de aquí te espero, lavarte los dientes y ponerte a dormir así como quin viene de ver un programa de la sexta. bueno eso tampoco es muy recomendable para dormir. Pues sí hoy era el día, del esperado Tristan e Isolda, en este caso más Isolda que Tristan. Si mañana se acabase el mundo y me dijeran, te puedes llevar en el recuerdo solo dos óperas. Jodido, pero es probable que aunque solo fuera por cantidad de música me llevaría a Tristan y también a Parsifal. Pero como tengo la memoria un poco llena, a pesar de que su música me apasiona, a esta también le cortaría un poquito, menos que a otras pero, hay momentos que te entran ganas de bajar al escenario y rematar a Tristan. Dios! lo que le cuesta morirse, 40 minutos de agonía, que si los lleva bien, vale, pero como el tenor flojee entonces fácilmente se puede producir el asesinato musicalmente hablando. Un recorte que Wagner nunca habría aceptado, en ninguna de sus operas pero esta particularmente, no olvidemos que su génesis hay que buscarla en sus amoríos con Mathilde Wesendonck, por lo que cabe suponer que él mismo se autoadjudicó el papel de Tristan, modesto que era el muchacho. Como en todas o casi todas las óperas el argumento hay que cogerlo con pinzas y situarlo en un contexto temporal que le de algo de lógica, difícil. En este caso el lio, en las óperas siempre hay lio, lo organiza la amiga/sirvienta Brangäne interpretado por Sara Connolly. En catalán hay un dicho si vols estar ben servit feste tu mateix el llit que traducido lit. vendria a decir (si quieres estar bien servido hazte tu mismo la cama) la rima como se vé, se ha ido a tomar viento. Pero la idea es simple haztelo tu chaval Con lo fácil que era llenar una copa tomarse el brebaje y morirse, en un acto lo matábamos, matábamos a Tristan a Isolda y a quien se pusiera por delante, pero no Isolda, muy fina ella, va y le encarga a su amiga/sirvienta que prepare el chupito mortal y la otra, va y ni corta ni perezosa se pasa las indicaciones de amiga/señora/jefa por el forro y en lugar de veneno le echa un lingotazo de una pócima amorosa que, vistos los resultados, solo puedo calificar de antecesor de la Viagra. Y ya tenemos la opera montada en el primer acto no muere nadie, en el segundo les va de un pelo y en el tercero, no mueren más de casualidad. La verdad es que hay que darle las gracias a Brangäne porque si hubiera seguido mi linea, más practica pero mucho menos romántica, el mundo habría perdido entre otras cosas el tremendo duo del segundo acto, tremendo y extenso. Y lo que es aun peor, Wagner nunca hubiera escrito esto. Buff!!! espectacular. Resumiendo, un placer, un enorme placer, y no, no me canso de escucharla. Aun queda alguna entrada Tristan Isolda liceu Barcelona Creo que las fotografias son todas de Antoni Bofill Producto disponible en Amazon.es -5% LA REBOTIGA: Barcelona en guerra Precio: EUR 11,86 Precio recomendado: EUR 12,48 LA TRASTIENDA Precio: Consultar en Amazon.es POLITICA

Mar, 5 de dic de 2017 08:19

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1

Página: 2

Tipología: blogs

APLICADA: Cómo hacer de un tipo cualquiera un líder incuestionable Precio: Consultar en Amazon.es El arte de medrar: Como ser funcionario sin dejarse la piel Precio: Consultar en Amazon.es Mi querida familia griega (Mi amigo José Carlos nº 2) Precio: Consultar en Amazon.es Artículos relacionadosTristan is coming y con él IsoldaTristan is coming, and Isolda with himDie Walküre la anti-crónica Capuleti e i MontecchiGran teatre del Liceu 2013 el último que apague las luces, por favorLiceu La sonambulaSovrn

Crítica: Iréne Theorin, la gran triunfadora en el 'Tristán e Isolda' del Teatro del Liceo de Barcelona

Miércoles, 6 de diciembre de 2017

A destacar, asimismo, el Rey Marke del veterano Albert Dohmen que sólo padece en los muy puntuales ascensos a la zona aguda, por cuanto centro y grave aún se mantienen en muy aceptable estado. Magistral su fraseo y acentos, mediante los que puso de relieve esa aflicción dignísima, regia, áulica, de su gran escena del segundo acto, en la que reprocha, desde el dolor más hondo y con la rotundidad de la más alta autoridad moral, la traición que siente por parte de Tristán. Ciento es que cuesta soportar un timbre tan feo y una emisión tan extraña como la del tenor Stefan Vinke durante la larga representación, pero hay que reconocer que cubre el expediente dignamente, llegó al final y acabó aceptablemente bien el extenuante acto tercero. Fuera de juego totalmente Sarah Connolly , sorprendente su presencia en un reparto de cantantes Wagnerianos genuinos y avezados (otra cosa sería en un Wagner "experimental" o con inquietudes historicistas como aquel Parsifal de Hengelbrock y el Balthasar-Neumann Ensemble en el Teatro Real de Madrid). Estamos ante una destacada cantante en el repertorio fundamentalmente Barroco (en el propio Liceo ha cantado L'incoronazione di Poppea y Agrippina), pero aquí superada totalmente por el papel, ayuna de volumen, metal, esforzadísima en los ascensos, sin acentos Deficiente su prestación bajo todo punto de vista. El barítono estadounidense Greer Grimsley , con un timbre secote, ingrato, que se clarea de manera inmisericorde en la zona alta, pero sonoro, caracterizó a Kurwenal de forma creíble con entrega y acentos vibrantes, expresando esa fidelidad incondicional hacia su señor. No desaprovechó Francisco Vas las frases de Melot para certificar, una vez más, su calidad como tenor comprimario, mientras que Germán Olvera delineó bien las frases del Timonel, al igual que Jorge Rodríguez Norton , cumplidor como Pastor y joven marinero.

Audiencia: 63**Ranking:** 3**VPE:** -**Página:** 1**Tipología:** online

Descens a la nit

Domingo, 10 de diciembre de 2017

5/12/2017 | Programa: 'Tristan und Isolde' Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu El Gran Teatre del Liceu ratifica la seva reputació wagneriana amb una exitosa producció de *Tristan und Isolde* a càrrec d'Àlex Ollé que compta amb un repartiment de luxe encapçalat per Iréne Theorin i la direcció musical de Josep Pons. De totes les històries damor que s'han plasmat en una partitura, la de *Tristan und Isolde* és, sens dubte, la més remarcable. Precisament amb aquesta òpera va començar la història damor entre Iréne Theorin i el públic del Gran Teatre del Liceu, quan la soprano sueca va interpretar Isolda durant la celebrada visita del Festival de Bayreuth a Barcelona fa ja cinc anys. Una història damor que es va consolidar amb una Tetralogia que va donar lloc a algunes de les representacions més memorables del nou Liceu, i que ara retorna a aquells inicis i els millora. Perquè per molt excepcional que fos la visita de les forces del Turó Verd, amb el seu cor i orquestra de somni, la sensació daquella funció va ser de quedar-se a mig camí. En part per ser en versió concert, però sobretot per uns companys de repartiment irregulars i una direcció musical de Peter Schneider grisa i rutinària poc menys que un crim quan tens a la teva disposició la millor orquestra wagneriana del món i una Isolde de referència. Aquesta vegada, envoltada d'artistes més sensibles, Theorin ha pogut mostrar al públic del Liceu tota la profunditat de la seva concepció del personatge. Escoltar a Theorin cantant Wagner és una experiència reveladora que refuta tots els tòpics sobre les veus wagnerianes. Per la suposada dificultat de les partitures i amb l'exusa que ja no hi ha veus com abans es toleren les més grans aberracions vocals, però Theorin demostra que amb sensibilitat, una bona tècnica i l'estudi profund de la partitura allò impossible esdevé possible: es pot cantar Wagner de forma expressiva, afinant i sense cridar i tot alhora! El seu commovedor Liebestod nés la mostra perfecta: al final de l'òpera, quan moltes cantants ja defalleixen, Theorin no va tenir problemes per realitzar amb precisió el compromès salt final doctava, en un delicat pianissimo que, com la mateixa Isolda, es va dissoldre en el no-res. Però el més remarcable de la seva interpretació va ser el primer acte, vocalment perfecta i amb una immersió absoluta en el personatge. Amb un cant dabassegadora intensitat i ple de matisos, Theorin va exposar totes les inseguretats d'Isolda, revelant que lodi cap a Tristany no és més que amor reprimit. Especialment significativa va ser la seva reacció quan Tristany li ofereix una daga perquè el mati i vengi així finalment la mort de Morold. Segons el text, Isolda la refusa adduint que amb això faria un greuge al rei Marke, però la resposta de Theorin va sonar compungida, com si de cop, ara que té la vida de Tristany a les seves mans, sadonés de com de preuada li és realment. Però l'orgull d'Isolda pot més i a mida que avançava en la resposta el cant de Theorin anava recuperant la determinació inicial. Aquest cop els companys de repartiment van estar a l'alçada, començant per un pletòric Stefan Vinke que va crear un Tristany humà i expressiu, que va evolucionar des d'un cant monolític i distant en el primer acte cap a un d'expansiu i apassionat després de la ingestió del filtre. La química amb Theorin amb qui ja va compartir escenari al Liceu en les dues darreres

Dom, 10 de dic de 2017 22:36

Audiencia: 63

Ranking: 3

VPE: -

Página: 2

Tipología: online

jornades de la Tetralogia va ser evident, tot i que el prodigiós control dinàmic de la soprano el va posar entre les cordes al segon acte, essent probablement la causa dalguns problemes demissió i afinació. Vinke va anar de menys a més, acabant amb un tercer acte desbordant d'energia en el que va mostrar una seguretat vocal quasi insolent. Una energia semblant va exhibir Greer Grimsley com a Kurwenal amb una veu ressonant i ben controlada. Tota una sorpresa va ser la prestació d'Albert Dohmen com a rei Marke, un paper sovint associat a veus més greus. El baix-baríton que tantes alegries ha donat al Liceu com a Hans Sachs i Wotan- es va mostrar vocalment rejuvenit i va emocionar en els seus dos extensos monòlegs amb una línia de cant sòlida i noble que transmetia vivament però amb dignitat el dolor del rei traït. Sarah Connolly, poc inspirada en la seva climàtica advertència durant la trobada furtiva dels dos amants en el segon acte, va estar excel·lent en la resta de les seves intervencions com a Brangäne, mostrant una sincera preocupació per Isolda. Encara que l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu no sigui la de Bayreuth, la versió de Josep Pons està a anys llum de la d'Schneider és respectuosa amb les veus i té un discurs coherent i meditat. A grans trets, la seva concepció defuig l'estaticisme a favor dun ritme dramàtic que no satura per recrear-se en el present o el passat com sí que fan en els seus diàlegs els dos protagonistes- sinó que mira sempre endavant, subratllant la estructura oberta de la música que no reposa mai fins que no arriba la gran apoteosi de la mort d'Isolda. La característica cura amb els detalls de Pons va garantir una transparència admirable i unes cuidades sonoritats, en les que remarcava el caràcter sinistre dalguns temes i harmonies, insinuant el tràgic destí de la parella. Va parar especial atenció a proporcionar un coixí sonor tan subtil com fos possible en els moments més recollits, sobretot durant el duet del segon acte, quan Theorin cantava amb un fil de veu quasi inaudible. Exceptuant un parell de passatges lleugerament cacofònics, l'Orquestra va respondre amb seguretat i bon so a les indicacions de Pons, confirmant un cop més el salt qualitatiu que es produeix cada cop que ell puja al podi. Un altre dels encerts de la nit fou la proposta escènica d'Àlex Ollé, minimalist, suggerent i efectiva. Latènció es concentra en els personatges i el seu món interior gràcies a uns escassos elements escènics dissenyats per Alfons Flores que consisteixen en algunes plataformes que seieven des de l'escenari i una gran closca semiesfèrica que cau progressivament damunt l'escenari durant el primer acte i que presideix imponentment els altres dos. La foscor que domina tota la proposta el viatge en vaixell a Cornualla transcorre sota el cel estrellat i Tristany mor també enmig de la foscor- és molt efectiva en termes d'ambientació, però impossibilita la representació visual de l'oposició entre la nit i el dia que esdevé central en el llarg diàleg del segon acte. En el seu lloc la càrrega simbòlica se liatribueix la closca, amb l'oposició nit/dia esdevenint interior/exterior. El descens lent i inexorable de lesfira, mostrant la seva meitat exterior i amb una imatge de la lluna superposada impossible no pensar en Melancholia de Lars Von Trier-, semblava indicar la inevitable precipitació de la parella cap al seu tràgic destí (la realització daquell desig reprimit que té l'origen no pas en el filtre, sinó en la llunyana primera mirada entre Tanris i Isolda). Però també podia suggerir el viatge que representa per a tots dos el primer acte, des del món públic de la cort i els seus valors celebrats a la matèria de Bretanya- cap al món privat, nocturn, de la intimitat amorosa. En el segon acte aquest viatge ja ha finalitzat i veiem la meitat interior de la closca que representa aquest món privat i dins de la qual, aïllats i protegits, els

Dom, 10 de dic de 2017 22:36

Audiència: 63

Ranking: 3

VPE: -

Pàgina: 3

Tipología: online

dos amants canten el seu desig de renunciar a la identitat individual i unir-se per sempre per mitjà de la mort. És des de fora de la closca, des del món públic, que Marke irromp per descobrir-los en plena traïció. Ferit i traslladat al seu castell natal per lamic Kurwenal, al tercer acte veiem Tristany moribund a l'exterior de la closca, que de nou sha girat oferint-nos la cara exterior. Aquest cop una obertura circular deixa passar llum de l'interior, que il·lumina Tristany com un record dolorós del lloc don ha estat expulsat. Precisament per aquesta obertura arriben, massa tard, Isolda i Marke. La primera per guarir-lo, el segon per perdonar-lo i concedir-li de retornar a l'interior, al món privat de la seva unió amb Isolda. La combinació de lesценография